Hỏa Hoạn

Copyright Notice

Hỏa Hoạn

By blog288

Ex Libris Sapientiae

2011 by blog288. This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 4.0 International License.

Allows sharing in original form for non-commercial purposes with credit; no modifications allowed.

Printing: Allowed for non-commercial purposes in original form with proper credit.

ID: 1982. View this Book Online

Table of Contents

1. Hỏa hoạn-Chương mở đầu 7

2. Hỏa hoạn-Chương 1 23

3. Hỏa hoạn-Chương 2 47

4. Hỏa hoạn-Chương 3 71

5. Chương 4 99

6. Chương 5 109

Chapter 1

Hỏa hoạn-Chương mở đầu

"Ifrit, sinh vật lửa khổng lồ có cánh trong thần thoại Ả-rập và đạo Hồi, là giống loài đến từ địa ngục được biết đến với sức mạnh và trí khôn phi thường. Ifrit thuộc cấp dưới của Thiên thần và Ác quỷ, sống nơi lòng đất và bên dưới những tàn tích. Miễn sát thương với những thứ vũ khí thông dụng nhưng dễ dàng bị tiêu diệt bởi quyền lực ma thuật.

Ifrit-loài quái vật độc ác và dị thường. "

"Giống như trong tôi có một con phượng hoàng lửa. Nó phong tỏa hết toàn bộ hệ điều hành trong tôi, và tôi chỉ là con rối của nó. Vậy mà khi kẻ giật dây làm

sai, chính con rối như tôi lại phải chịu hết mọi đau khổ và mất mát."

Gió.

Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn.

MỞ ĐẦU.

10 năm về trước,

Queenstown, Otago, New Zealand.

Họ biết sẽ có chyện gì đó không ổn xảy ra vào cái đêm không trăng mùa thu năm ấy.

Họ ngửi thấy mùi khói toả mịt mù trong không trung, họ ngửi thấy mùi đe doạ.

Tuy nhiên, chẳng có biện pháp phòng chống nào được dựng lên trước nửa đêm cả.

Nửa đêm. Nửa đêm.....

Thời khắc hoàng kim đáng ghi dấu của một ngọn lửa mới, hay chỉ là hoả hoạn?

Căn nhà nhỏ số 28 đường Robertson cháy bùng lên như một ngọn đuốc giữa đêm khuya mịt mùng tăm tối.

"Chạy đi ra ngoài ngay Lola, trước khi cổng trước bị sập!" người đàn ông hét to, át đi tiếng ù ù của không khí rên rỉ khi lửa liếm vào.

"Philip!"

"Nhanh! Anh chạy vào với con!"

"Gọi cho Pierre đi!"

Dứt câu, Philip biến mất. Một tay che mũi, người cúi gập, ông dấn thân vào căn phòng nơi bắt nguồn của trận cháy.

Căn phòng lúc bấy giờ nhiệt độ lên đến hơn ngàn độ C. Philip không cảm thấy được sức nóng đáng sợ ấy, ông chỉ hoảng loạn khi thấy thân hình bé nhỏ của đứa con gái 9 tuổi phát sáng và bao bọc bởi một quầng lửa đỏ rực.

Philip biết cách để làm ngọn lửa đỏ rực kia biến mất. Ông kéo mạnh mặt dây chuyền trên cổ mình ra, để lại một vết trầy trên gáy, kéo nhanh áo của ông qua đầu và đè mặt dây chuyền lên lồng ngực con bé.

Ngọn lửa tắt ngúm.

Con gái ông bất tỉnh. Và phỏng rộp khắp người.

Căn nhà, chẳng còn một vết tích.

Tàn rụi.

"Phil!"

"Pierre, cứu con gái tôi!" Philip bồng một thân hình dập nát trên hai tay, mặt nhoè đi bởi thứ hỗn hợp tạo bởi tro, khói ám và nước mắt.

Vị bác sĩ tên Pierre khoác trên người chiếc áo măng tô màu đen, rất nhanh sau đó cũng bị cởi bỏ, xăng tay áo thun dài lên trên khuỷu và đỡ con gái Philip thật cẩn trọng lên một băng ca, sau đó được chuyền lên một xe cứu thương.

Đã có một đám đông đứng xung quanh căn nhà của tro tàn, và có cả một đội cứu hoả.

Tất cả sẽ lên báo ngày mai. Và cả truyền hình nữa.

Ngọn nguồn của trận hoả hoạn được giấu nhẹm. Tai nạn, đó là lời giải thích sau cùng.

Khó cho cảnh sát để đấu trí với một thế lực siêu nhiên. Chẳng có gì đáng nghi ở hiện trường cả. Dường như là một vụ bí ẩn.....

Nhưng không có gì bí ẩn cả, chỉ vì đây không phải là một vụ bình thường: cá biệt, PHI thường.

Đã 3 ngày kể từ cái đêm định mệnh ấy. 3 ngày đủ cho Casey McLaggen hoàn toàn tỉnh táo từ cơn hôn mê vì bỏng nặng, và bắt đầu lành lặn.

Nhưng con bé không nói chuyện với ai cả. Con bé im lặng đến đáng sợ, nhưng vị bác sĩ có đôi mắt thông thái giấu sau cặp mắt kiếng tên Pierre đã chắc chắn rằng chẳng có gì lệch lạc ở vùng chức năng vận động ngôn ngữ của Casey, chỉ là vì con bé bị sốc.

Đôi mắt nâu vốn đã đậm màu nay tối sầm. Chẳng có cảm xúc nào trên mặt Casey ngoài trừ nét không hồn. Không phải, "không hồn" theo kiểu nào đó vẫn là một cảm xúc. Chẳng có cái gì cả.

"Casey? Con muốn uống nước không?" Lola, mẹ Casey lo lắng hỏi, quầng mắt bà thâm đen và mắt đỏ ngầu.

"Dạ uống." con bé đáp, giọng con bé khàn khàn vì ít khi thoát ra được khỏi cổ họng.

Lola bật giường bệnh lên thế ngồi và đút nước cho con gái, tay bà vuốt nhẹ tóc con, bà lại khóc.

Casey chợt cảm thấy đau đớn nơi lồng ngực, nước mắt con bé cũng rỉ ra từ từ.

"Con xin lỗi, con đốt cháy nhà bố mẹ rồi..." Casey rên rỉ, mỗi cái nấc nhẹ kéo theo một cơn đau rát từ những vết thương chưa kịp lành. "Con xin lỗi mẹ, con không làm như vậy nữa..."

"Shhhh bé con, không phải tại con, đương nhiên không phải rồi..." Lola nói vội, tay quệt đi dòng nước mắt trên má bà và trên má con. "Không ai trách con hết, conkhông được nói như vậy!"

"Shhhh...." Lola kéo đầu con vào vòng tay bà vì sợ nếu ôm con cho trọn bà sẽ chỉ làm vết thương thêm trầm trọng mà thôi. Bà đưa con bé nhè nhẹ, rất nhẹ.

Casey thút thít đến khi mệt lả và thiếp đi.

Philip trở lại phòng bệnh nơi con nằm, ông quỳ xuống bên Lola đang ngủ gục chỗ mép giường để hôn lên trán vợ.

Vợ chồng Philip đều 29 tuổi. Họ đều rất trẻ. Họ có Casey từ lúc mới tròn đôi mươi. Một cuộc tình chớm nở giữa hai người trẻ dẫn đến và đã đi qua nhiều

sóng gió. Philip e rằng một cơn sóng gió dữ dội khác lại sắp nổi lên.

Là trụ cột, Philip có nhiệm vụ phải bảo vệ gia đình bé nhỏ của ông. Casey và Lola của ông. Lí do cho sự hiện hữu của Philip trên đời này chưa bao giờ lại mạnh mẽ như là vì hai người họ.

"Phil, Ông Lớn tới rồi." Pierre thì thầm thông báo qua ngưỡng cửa.

Philip biết đây sẽ là điểm sóng gió bắt đầu. Ông siết nhẹ vai vợ.

"Philip? Anh....chuyện gì vậy?"

"Mẹ...." Casey ngọ nguậy và tỉnh giấc.

Ngay khắc sau đó, một luồng không khí bị cuộn chặt lại giữa phòng bệnh, một, hai tia lửa nhá lên đe doạ, và BÙNG, giống như hiện tượng cọ xát đá lửa, một luồng lửa xoáy màu đỏ rực xẹt ra từ vô hình trung. Cũng chớp nhoáng như khi nó xuất hiện, luồng lửa xoáy biển mất, để lại ở giữa là một người đàn ông to lớn mặc vét đen với phong thái vô cùng thanh tao .

Phong thái của Ông Lớn.

Philip, Pierre và Lola quỳ xuống một chân, tay phải bắt chéo ngực và đầu họ cúi thấp. Casey bối rối trên giường bệnh, con bé vừa khổ sở trở mình và trong hoảng hốt, mắt nó bắt gặp đôi mắt xám lạnh băng của Ông Lớn.

Ông Lớn cười khẽ.

"Cô nhỏ gan lì."

"Con đau quá, con không làm như bố mẹ được...." Casey thì thầm.

Một khoảnh khắc im lặng làm những trái tim vốn đã đập vội vã nay hụt hơi và đuối sức.

"Không sao." Ông Lớn trả lời, Ngài lại cười khẽ lấy làm thú vị.

Ngài chắc lưỡi.

"Thái độ, thái độ.." Ngài lúc lắc đầu và quay lưng lại với Casey "...Đứng lên đi các bằng hữu, và cả cô nữa Lola." Ông Lớn dâng cả hai tay.

Ông Lớn chắp hai tay lại sau lưng, chân đứng với bàn chân chĩa hướng 12 giờ kém 15 hoàn hảo.

"Nào....ta nghe phong phanh có chuyện lườm rườm xảy ra ở địa phận New Zealand, quận Otago, thị trấn Queenstown. Một trận hoả hoạn thì phải?" Ông Lớn mở đầu một cách khá thú vị, Ngài tươi cười như đang dẫn một câu chuyện phiếm "Philip? Tại sao vậy?"

Casey cảm thấy không khí này thật là quen thuộc, giống giờ kiểm tra đột xuất ở trường học vậy. Và bố Casey trông giống như cậu học sinh quên bài.

"Tại con ạ."

Philip gần như ngộp thở.

"Casey, con không được như vậy!" ông nhắc nhở con thật nghiêm, cảm giác như đã hơi quá trễ. "Tôi xin lỗi thưa Ngài, con gái tôi vẫn còn..."

"A....cô bé lanh lợi....gì nào?" Ông Lớn xoay một vòng, gương mặt sáng rỡ nhìn vào Casey. Sau lưng Ngài, Philip nghiến răng.

"Tại con ạ. Con làm cháy nhà bố mẹ." Casey lập lại trong sự sợ hãi của bố mẹ nó và bác sĩ Pierre .

"Đã biết được tới đó, vậy bé con có biết mình làm sai không?"

"Dạ biết ạ." Casey cúi đầu, vẻ hối lỗi của một đứa bé 9 tuổi, đơn giản và chân thật như nó vốn dĩ. "Con xin lỗi."

Đối với Ông Lớn, chỉ vậy thôi chẳng là gì cả ngoài sự minh chứng cho tính ít nghĩ và thiếu tôn trọng.

"Hmmmm, 'xin lỗi'?" Ông Lớn gật gù, giả như đang cố nín cười," Bé con có biết ngoài làm cháy nhà bố mẹ ra còn làm liên luỵ sang cả hai nhà hàng xóm số 24 và 26," Ngài lên giọng," và làm hai người thường bị phỏng không?"

Casey nức nở vì sợ. Con bé tuy vậy vẫn lấy làm lạ cái cụm từ "người thường", và cái cách mà người đàn ông to lớn trịnh trọng này biết tất cả những gì mà cả người trong cuộc cũng không biết.

"Bé con có biết bé con làm liên luỵ tới bao nhiêu bằng hữu không?" Ông Lớn kết tội dồn dập hơn, lớn tiếng hơn và nghiêm hơn bất cứ lời kết tội nào Casey từng đón nhận trước đó. Con bé sớm nhận ra nó đang bị nhấn chìm trong hàng ngàn và hàng ngàn lớp rắc rối,"Chỉ vì bé con mà cả một liên đoàn sẽ bị bại lộ, và chúng ta sẽ chẳng bao giờ còn sống yên nữa, chỉ vì bé

con mà bao nhiêu luật lệ bị phá bỏ. Bé con có nghĩ 'xin lỗi' thôi là sẽ đủ không?"

Có nhiều từ Casey không hiểu quá, và giọng nói ồm ồm kia quá đáng sợ.

Casey run rẩy, mắt đưa về phía cuối phòng bệnh, tìm kiếm một sự trợ giúp.

"Bé con sẽ bị trừng phạt." Ông Lớn kết lại, nhẹ nhàng và khoan thai.

Cũng như lời kết án của Ngài, vô cùng duyên dáng và điêu luyện, Ông Lớn vung một chiếc roi lửa, và xung quanh hai người họ ngay lập tức bị bao bọc bởi bóng tối của cõi hư vô .

Casey, lạc lối và sợ hãi, nằm xoài ra trên không trung đen đặc trong bộ đồng phuc bệnh nhân.

Lương tâm thét gào bảo con bé bỏ chạy, nhưng nỗi sợ hãi khiến nó đóng băng, và cả người nó bị đóng dính cứng xuống mặt sàn vô hình.

Casey dễ dàng trông thấy được bản án trừng phạt dành cho nó- sợi dây roi lửa phát sáng dẻo quẹo đang

được quất vài cái mở màn vào không trung nghe đen đét.

Đây cũng là hình phạt khác xa với những hình phạt mà Casey đã phải trải qua. Nó đã từng bị bố cho ăn đòn trước kia, nhưng bố chẳng dùng gì khác ngoài lòng bàn tay trần mở rộng, sau đó thì cơn đau cũng chẳng kéo dài bao lâu, và cũng chẳng để lại dấu vết gì hết.

Có vẻ như thứ này thì khác, Casey dám cá sẽ có ít nhất một vết xước dài, một vết bầm, và cao nhất sẽ là có máu chảy.

Ông Lớn thôi vung vẩy sợi roi, Ngài không có thời gian để hù doạ vớ vẩn.

Ngài chắc lưỡi.

"Nào nào, ai lại nằm cuộc tròn dưới đất như vậy?", Ngài dâng tay một cách dứt khoát, kéo Casey quỳ lên trên hai gối. "Bé con đừng sợ, hình phạt vô cùng thích đáng này sẽ chỉ kéo dài hai phút thôi."

Casey gục mặt, nước mắt chảy ròng.

"Đừng giở trò nước mắt đó ra với ta!" Ông Lớn hét ầm lên, sấm sét nổ đùng đoàng từ không đâu và tiếng sấm đâm thẳng vào đôi tai nhỏ xíu của con bé. "Chỉ có đau đớn mới là cách tạ lỗi chân thành nhất!"

Bất chợt, cổ họng của Casey như bị bịt chặt, khoá tất cả những gì có thể thoát ra từ đó. Casey cảm thấy như mình bị câm, và đôi tai thì như đã bị điếc.

Nỗi sợ hãi lên tới tận cùng khi Casey bị khoá chặt trong im lặng tuyệt đối, linh hồn và thể xác tách rời.

Ngọn roi đầu tiên vung lên.

Tích tắc trước khi nó hạ xuống đầu Casey, Philip từ đâu lao ra như một vị cứu tinh. Ông bổ thẳng đến con gái, dùng thân mình che chắn thân con, để ngọn roi nóng quất thẳng vào lưng mình.

Đã không có máu, hay bất kỳ vết xước, vết bầm nào. Sợi roi đặc biệt chỉ quất thẳng vào tận tâm can của kẻ gây tội, trừng phạt linh hồn hắn thay vì thể xác, bởi như người ta vẫn nói, vết thương tâm hồn sẽ còn rỉ máu lâu dài và mãi mãi.

Hai phút trôi qua như một thế kỷ trong tiếng hét vừa tìm lại được của Casey, khi bố Philip gục vào lòng con

bé, thở dốc và ho sặc, đau đớn trong im lặng của cổ họng bít kín.

Hai phút đủ cho hai mươi lần vụt roi.

Philip được trả về với căn phòng bệnh trong khu trị phỏng của thế giới thật ngay sau khi trận roi kinh hoàng kết thúc, cùng lúc Ông Lớn biến mất trong vội vã.

Bố Philip thở khó khăn vì cơn đau, linh hồn lửa của ông bị quật tan nát.

"Bố, con thương bố."

"Bố, con xin lỗi bố."

Casey liên tục gào khóc.

"Bố ở lại với con!"

"Chào mừng Casey đến với thế giới của bố...." Philip thều thào, trước khi ông đổ gục dưới tác dụng liều thuốc mê của Pierre.

***

Tôi giật mình thức giấc.

Đã mười năm trôi qua, giấc mơ nọ không khi nào chịu buông tha tôi, cũng như nỗi sợ tiếng sấm tôi được Ông Lớn phóng khoáng ban cho ngày nào.

Tôi là Casey McLaggen.

Tôi là 'Ifrit'.

Tôi là con quái vật mang trong người ngọn lửa bồng bột cháy âm ỉ một cách nguy hiểm, có sức tàn phá tối đa vượt xa một quả núi lửa đang hoạt động.

Ngọn lửa đó là một cô nàng trái tính trái nết thích được chiêu chuộng, và tôi gần như sống dưới sự chèn ép vô hình của nàng.

Tôi không còn là Casey McLaggen nữa.

Linh hồn Casey McLaggen đã chết từ lâu và bị quảng vào xó xỉnh nào đó rồi. Linh hồn Casey McLaggen đã bị tráo đổi một cách thiếu thận trọng và bị đốt rụi dưới thân nhiệt bình thường 40 độ C của Ifrit, và dưới ngọn lửa âm phủ của nàng những lúc nàng nổi cơn thịnh nộ.

Tôi chỉ là Casey, giữa người và người, cái xác không hồn bị giật dây điều khiển.

Tôi đã chết từ 10 năm trước. Hiện giờ tôi không đang sống, tôi, Casey McLaggen-cái thây ma hừng hực lửa, chỉ đang tồn tại giữa đời.....

Chapter 2

Hỏa hoạn-Chương 1

<P>Hiện tại,</P>

<P>Ít nhiều cũng đã có những thay đổi.</P>

<P>Tôi bị đánh thức bởi bản nhạc chuông réo rắt ưa thích chọn được trong điện thoại. </P>

<P>_A lô.....hừm..._tôi trả lời, giọng ngái ngủ_....nửa tiếng nữa tớ tới ngay. </P>

<P>Rồi tôi dập máy, đặt nó lại trên giường. </P>

<P>Oa....dù muốn dù không thì tôi cũng đã tỉnh ngủ. Thế là, mắt nhắm mắt mở, tôi chui vào nhà tắm.</P>

<P>Tháng 7 đang là giữa mùa đông ở thị trấn: ẩm ướt và hơi lạnh một chút. Tôi không sợ lạnh, nhưng

những cơn mưa rơi chẳng đúng giờ giấc thật sự khiến tôi phát mệt.</P>

<P>Tháng 10 cũng vậy, cũng mưa dầm mưa dề. Mưa thối trời thối đất. Khổ thay, sinh nhật tôi lại nhằm vào tháng 10. Nó đem lại cho tôi cảm giác chán chường khó tả. Không sao vui vẻ nổi khi phải thổi nến trong tình trạng ủ dột như vậy, phải không?</P>

<P>Sinh nhật thứ 16 từ lâu đã là một điểm mốc quan trọng trong cuộc đời các thiếu nữ. Một cái "Sweet sixty" thì tuyệt rồi. Nhưng tôi thề là sinh nhật thứ 16 của tôi đã không hề ngọt ngào chút nào. Bố mẹ đặt bàn tại nhà hàng món Á mà tôi thích nhất, cả nhà vui vẻ cùng nhau đi bộ lên tận đó chỉ để biết là nhà hàng đã dời đi địa chỉ khác. Cứ tưởng bấy nhiêu là đủ tệ nhưng khôngggggggg, 5 phút sau thì trời đổ mưa xám xịt, sét đánh ỳ đùng còn tôi thì sốt liệt giường. </P>

<P>Tôi còn nhớ rất rõ mà. </P>

<P>"Chúc mừng sinh nhật, Casey! Đây, bữa sáng phục vụ tận giường nhé, xịn nhé! Xong rồi nhớ uống thuốc và cặp nhiệt kế vào nhé!"</P>

<P>Phải rồi, ngọt ngào đến thế là cùng!</P>

<P>Tôi phun kem đánh răng ra và súc miệng lại với Oral-B. </P>

<P>_1,2,3, cười._tôi nhe răng ra tự hào_Tuyệt.....</P>

<P>Đoạn, tôi cởi pyjama ra, thay vào đó là một cái áo tròng đầu màu vàng cho tươi tắn với quần jean ống suông màu xanh. </P>

<P>Tôi nhìn cô thiếu nữ tóc đỏ thầm lặng trong gương, bôi ít son dưỡng lên cặp môi mỏng hay bị nứt nẻ ấy và bỏ xuống nhà. </P>

<P>Rồi xong, "công trình làm đẹp" của tôi ngốn đúng 15 phút.</P>

<P>_Buổi sáng tốt lành, con gái! </P>

<P>_Mẹ cũng vậy._tôi chào cụt ngủn.</P>

<P>Mẹ tôi đang chiên một cái trứng ốp-la cùng thịt muối cho bố. Bố bấy lâu nay luôn hướng về cái bếp nếu cần nấu nướng bất cứ thứ gì, ông có vẻ như luôn cố gắng để được như người bình thường, và đây là một trong những cách mà ông luyện tập hằng ngày. </P>

<P>Nhưng tôi biết, và ông cũng tự biết, ông chẳng bình thường chút nào. Bất thường từ cái thân phận cho đến công ăn việc làm cơ. Công việc của ông là cùng 4 người nữa quản lí, điều hành tập thể lớn rộng và bí mật của những Người Lửa dưới một vị lãnh đạo chung, mà tôi mơ hồ biết được dưới cái tên thân mật "Sếp Lớn". Bố chịu trách nhiệm bộ phận an cư, quản lí các gia đình và thiết lập kỷ cương cho những cá nhân chưa có gia đình, tìm kiếm và huấn luyện kỷ luật những đứa trẻ, bảo vệ người già, thành lập các hội từ thiện với sự trợ giúp của mẹ. Gần như là công việc mang tính nhân đạo cao. Tôi đang thích công việc này của bố, có khi, tôi sẽ nối nghiệp bố trong tương lai.</P>

<P>_Con ăn gì để mẹ nấu kìa._bố tôi hỏi, nhấn mạnh chữ "nấu".</P>

<P>Tôi nghiêng đầu nhìn bố, thở dài: </P>

<P>_Nomie rủ con đi ăn mỳ rồi ạ! Sau đó bọn con sẽ đi mua sắm. </P>

<P>_À....mua sắm, nghe hay đấy._ông chòng ghẹo._ Đi chơi vui vẻ, bố mong con sẽ không rảnh tay đốt bất cứ cái gì._ông lật lật tờ báo, nói bóng gió. </P>

<P>_Vậy là hôm này mình bỏ nhà trống? </P>

<P>Tôi nhún vai. </P>

<P>_Con sẽ về sớm mà.</P>

<P>Bố dọn sạch phần ăn sáng của mình thật vội vã sau đó, rồi đứng dậy vớ lấy cái áo khoác và chiếc cặp da. </P>

<P>_Lola._ông hôn nhẹ lên môi mẹ. </P>

<P>_Phil._mẹ tôi cười cười nhưng tỏ ra trách móc. </P>

<P>Tôi giấu mặt mình đằng sau cặp dao nĩa bố vừa dùng, mắt đảo tròn.</P>

<P>Ngay khi xe bố tôi vừa rồi khỏi ga-ra, mẹ tôi quay sang tôi, nghiêm giọng: </P>

<P>_Bố con nói nghiêm túc đấy, con phải biết kềm chế nhé! </P>

<P>_Vâng.....gg._tôi đáp trong lúc xỏ chân vào đôi giày thể thao. </P>

<P>Đó là những chuyện mẹ không cần phải nhắc nhở mãi. </P>

<P>Mẹ đưa cho tôi một ly nước cam, tôi nốc sạch. </P>

<P>_Con đi ạ! </P>

<P>Nói rồi tôi mở cửa và chạy biến đi. Tôi có trái tim của một vẫn động viên tập luyện lâu năm: đập nhanh nhưng máu vẫn cung cấp đủ cho cơ thể. Chính vì thế, một chiếc ô tô , hay thậm chí một chiếc xe đạp, đối với tôi trở nên thừa thải. Tôi thà chạy, con người ta chẳng còn muốn vận động nữa nên cứ càng ngày càng phì ra, lại cứ phải làm nô lệ cho những cỗ máy liên tục xả khói vào bầu không khí vốn đã ô nhiễm và ngột ngạt. </P>

<P>Bố lẽ ra đã có thể tham gia vào "Chiến dịch bảo vệ môi trường" của tôi, nhưng bạn biết rồi đấy, chủ nghĩa "Bình thường hóa" muôn năm!</P>

<P>Mất mười phút để tôi chạy suốt từ nhà vào trung tâm thị trấn, và dăm ba phút nữa để đến Khu mua sắm Queenstown. Tôi rẽ vào điểm hẹn mà Nomie đã nhắn qua điện thoại. </P>

<P>Quán mỳ Ý Di Bella luôn là điểm hẹn ưa thích của chúng tôi. Quán có giao diện như một khu vườn, với

hàng rào trắng bao quanh quấn dây leo và những lối đi lát đá trên bãi cỏ. Diện tích không quá nhỏ, cách bày trí rất giản dị nhưng đẹp đến lạ lùng. Nó cho tôi một cảm giác rất thoải mái với chỉ hai màu chủ đạo rất tự nhiên là màu trắng và màu xanh của cây cối. Trên mỗi bàn đều đặt một chậu đất con con với những cái bông bé tí màu tím rất đáng yêu. Từ giá cả, chất lượng món ăn tới cách phục vụ đều chẳng có gì đáng than phiền.</P>

<P>Tôi hiên ngang bước trên lối đi lát đá thô dẫn vào quán, giữa bao người vận kín áo lạnh và áo khoác lông thú dày cui với chỉ độc áo thun màu vàng thấm mồ hôi và quần jean ống suông màu xanh trên người. Nomie dễ dàng nhận ra tôi, cô bạn tôi với mái tóc đen dài và gương mặt của một thiên thần vẫy vẫy tay, ngồi ngay giữa quán.</P>

<P>_Chào, cậu đợi lâu chưa?_tôi hỏi, nhịp thở vẫn còn gấp gáp. </P>

<P>_Chưa, tớ mới đến chưa được 5 phút._Nomie cười._Nhưng tớ đói ngấu rồi, mình gọi món đi. </P>

<P>Cô nàng tuyệt nhiên chẳng đá động gì tới lối ăn mặt phong phanh không đủ ấm của tôi cả, chắc cũng quen rồi, Nomie chấp nhận tôi như tôi vốn dĩ.</P>

<P>Tôi gọi một dĩa mỳ ý hải sản, còn Nomie gọi một cái pizza cá ngừ.</P>

<P>_Tối qua trên kênh 6 có xuất hiện các anh trong nhóm Winter, cậu có xem không?_cô nàng hỏi tôi, tay chống cằm. </P>

<P>_Ờ.....cậu đâu có dặn tớ? </P>

<P>_Casey! Đâu phải dặn cậu mới chịu coi?_Nomie nói giọng quở trách_Đúng là một thiếu sót, cậu sẽ mê ngay thôi, các anh ấy dễ thương lắm!_cô nàng mơ màng._Nhất là Marcus.... </P>

<P>_A...xem này, đồ ăn tới rồi!_tôi nhanh nhẹn đánh trống lảng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Nomie. </P>

<P>Cô nàng lườm tôi, nhưng nhanh chóng cho qua và rắc phô mai lên bánh. Tôi đùng lọ tiêu.</P>

<P>Sau khi nuốt trọn một họng mỳ, tôi quay lại chủ đề dài lê thê kia của Nomie. </P>

<P>_Nomie, tớ không xem Winter, vì thật sự tớ mất hết niềm tin dành cho những người mang giới tính ngược lại rồi._tôi nói cái cụm từ đó ra như gọi tên một bộ lạc. </P>

<P>_Xem đi và sẽ tìm lại được niềm tin ngay ấy mà.... </P>

<P>Tôi nhướng mày, nhún vai ý nói "Còn lâu". Nomie không bỏ qua, cô nàng đưa tôi vào tầm ngắm cho loạt đạn tôi đã quá quen bị bắn trúng: </P>

<P>_Cậu 18 tuổi mà nói chuyện cứ như phụ nữ bị góa chồng ấy. Cái gì mà mất niềm tin..... </P>

<P>Tôi chỉ biết mỉm cười. Cái gì cũng có có hạn sử dụng, hy vọng cũng thế, mà hy vọng của tôi thì đã quá hạn sử dụng lâu rồi. </P>

<P>_Cậu biết gì không? Thứ cậu cần là một chút cảm hứng. </P>

<P>_À, ừ...._tôi gật gù qua loa. </P>

<P>_Cậu không thể nói với tớ là cậu không hề bị rung động trước cái đẹp._Nomie bắt bẻ. </P>

<P>_Cái đó...._tôi ấp úng, không thể từ chối được, nếu đó lại là một bức họa tuyệt mỹ thì sao? </P>

<P>_Aha, tớ biết mà, những chàng trai như vậy thường không cưỡng lại được, đúng không? </P>

<P>_Nomie, phải nói bao nhiêu lần cậu mới chịu tha cho tớ? Cái "không-cưỡng-lại-được" ấy là cái gì thì tớ không biết, nhưng thường thì nó không đi kèm với "con-trai".</P>

<P>Trong đầu tôi đúng là có nhiều định kiến xấu thật, nhưng tôi cũng chỉ là một nạn nhân của sự lãng quên bắt nguồn từ lòng nhút nhát thôi.</P>

<P>Tôi cúi xuống ăn tiếp phần mỳ của mình.</P>

<P>Nomie chợt thót người lên một cái, tôi những tưởng cô nàng bị nấc cụt.</P>

<P>_Cậu chắc không? Những điều cậu vừa nói ấy? </P>

<P>_Ờ, chắc. </P>

<P>_Cậu không giữ được ý định đó lâu đâu, tớ dám cá như thế. </P>

<P>_Hahaha, cá thì cá!_tôi mạnh miệng. </P>

<P>_Này nhé!_cô nàng cười rất gian, chỉ tay ra sau lưng tôi, mắt sáng rỡ như sao mai trên trời đêm. </P>

<P>_Gì? </P>

<P>_Nhìn đi và nói tớ nghe cậu có cưỡng lại được không?</P>

<P>Cô nàng gần như hí hửng một cách độc ác. Tôi đảo mắt và cho rằng cô nàng thật nực cười.</P>

<P>Tôi quay lại nhìn theo hướng chỉ ngón tay của Nomie, về phía hai vị khách mới vào quán mỳ.</P>

<P>Mắt tôi mở thao láo, mỳ nghẹn lại nơi cổ họng.</P>

<P>Chàng trai mặc một chiếc áo thun trơn màu xanh dương cùng một chiếc quần jean trắng, vừa bước ra từ một chiếc Porsche thể thao màu đỏ Ruby bóng loáng. Cửa bên kia, đương nhiên, xuất hiện một tiểu thư đỏng đảnh tóc vàng gợn sóng dài chấm lưng. Dàng vẻ gợi cảm của cô nàng trong chiếc váy đỏ sẵn sàng làm nổ mắt bất kỳ thằng cha nào và khiến mọi cô gái nhìn thấy đều phải tủi thân. Trong đó có tôi.</P>

<P>Nhưng tôi nhanh chóng chuyển dời sự chú ý của mình về chàng trai đặc biệt cao cao, gầy gầy kia. Đôi mắt xanh của anh làm mắt tôi tối đi một lúc, nó rất sáng, và rất trong, tôi tự hỏi anh có dùng kính áp tròng không. Nhưng màu xanh đó lại thật quen thuộc, tôi biết tôi đã gặp nó ở đâu đó, màu xanh trong của nước hồ Wanaka xinh đẹp lại có thể ngự vào cửa sổ tâm hồn của con người kia sao? Mái tóc ngắn có màu nâu của núi, và bờ vai rộng kia, cánh tay rắn chắc kia: liệu có thể bóp chết một con người ở trong đó, hay đơn giản chỉ khiến người ta mê muội nhìn mãi không thôi? </P>

<P>Y như tôi bây giờ vậy.</P>

<P>Đôi mắt xanh của anh liếc sang, giống như anh cảm nhận được sức nóng của một cái nhìn chằm chặp. </P>

<P>Tôi quay ngoắt, mặt đỏ lừ.</P>

<P>Đến chết mất thôi, nhiệt độ cơ thể tôi tăng ngùn ngụt. Cứ cái đà này....tập trung nào!</P>

<P>Tôi vớ lấy li nước của mình và uống thật nhanh.</P>

<P>_Cậu không sao chứ? </P>

<P>_Ừ....._tôi thở dốc, nhắm mắt lại và cố thư giãn. </P>

<P>Tai hại thật, và đó chỉ mới là một chút tiếp xúc bằng mắt.</P>

<P>Khi tôi gần như đã dịu lại, tôi ngước mặt lên. Nomie nhìn tôi và cười khúc khích. </P>

<P>_Cậu đừng cười, anh ta thấy đấy! </P>

<P>_Phản ứng của cậu có phần hơi dữ dội, và kỳ lạ, cậu có thấy thế không?</P>

<P>Thật vậy, một chút tò mò như một tia lửa bên cạnh đống rơm. Cũng may nó chỉ vừa bén được vài cọng.</P>

<P>Xấu hổ quá.....Tôi đảm bảo chuyện này sẽ mãi mãi nằm trong trí nhớ đáng sợ của cô bạn lắm chiêu, lại một điểm yếu nữa của tôi bị Nomie bắt thóp.</P>

<P>Kỳ lạ thay, là khi cảm giác ngượng ngùng đã trôi qua thật chóng vánh, có cái gì trong tôi như thúc đẩy tôi quay lại nhìn một lần nữa.... Tôi ăn rất từ tốn, ăn như một quý cô, tôi không tọng cả họng mỳ và nuốt

ực nữa, một chút lịch sự thì đã sao. Vấn đề là tôi không muốn đi khỏi đây sớm quá. Họ chỉ vừa mới gọi món xong. Họ ngồi ở cái bàn đặt ở góc quán, không xa chỗ chúng tôi (thì đúng rồi, không chỗ nào là quá xa cả, quán quá nhỏ, mà chúng tôi lại nằm ngay tâm), tôi có thể nghe họ nói chuyện nếu tôi muốn. Nhưng tôi chỉ nghe toàn giọng nữ. </P>

<P>Tò mò quá, giá mà tôi được ngồi ở chỗ của Nomie thì đã có thể nhìn sang một chút. Cảm giác vụng trộm y như hồi còn nhỏ bố mẹ không cho tôi xem phim kinh dị, tôi bị bắt đi về phòng nhưng vẫn cố nán lại chỗ cầu thang và trộm xem được một cảnh rùng rợn, hậu quả là tôi bị ám ảnh suốt đêm hôm đó nhưng lại không dám sang ngủ cùng bố mẹ vì sợ bị giấu đầu lòi đuôi. </P>

<P>Không rõ nếu tôi hiếu kỳ lần này, hậu quả sẽ là gì đây?</P>

<P>_Sao, Casey? Cậu có gì muốn nói với tớ không? </P>

<P>_Không!_tôi dối._Tớ vẫn ổn, tớ cưỡng-lại-được! </P>

<P>_À...thế à..._Nomie khoanh tay trước ngực, phần bánh của cô nàng đã được xử gọn từ lâu. Cô nàng bất ngờ chồm tới trước._Sao cậu không thừa nhận hả Case? Rằng anh ta rất đẹp? </P>

<P>_Thì.....anh ta nghe cậu nói đấy! Nhỏ tiếng một chút!_tôi rối rít._Chậc.....hoa đã có chủ mà, Nomie, cậu không thấy sao? Họ thật đẹp đôi..... </P>

<P>_Ui xời. Chiêm ngưỡng một bức tranh đã bị mua chẳng bao giờ là điều cấm kỵ. Thì sao nào?_Nomie nói lớn ở câu cuối. Tôi xuống nước năn nỉ cô nàng, ngón trỏ đưa lên miệng._Hô trông đâu có vui vẻ gì đâu. Mà cậu thấy cái ả đó quen quen không? </P>

<P>_Oái! Đừng nhìn chằm chằm!_tôi lay lay tay Nomie. </P>

<P>_Cậu chỉ đang làm mình thêm nổi trội thôi Case, nào, đừng nằm bẹp xuống bàn như thế nữa. </P>

<P>Tôi lúng túng ngồi thẳng dậy. Sao tự nhiên cảm thấy có nhiều sức ép quá.</P>

<P>_A ha ha, tớ biết ả ta là ai rồi..._Nomie reo lên. </P>

<P>_Tớ đi đây. </P>

<P>_Gì....ủa? Đi đâu? </P>

<P>_Thì đi gọi người ta tới tính tiền. </P>

<P>Nomie nhìn tôi thăm dò. </P>

<P>_Tại sao phải đi gọi trong khi anh bồi bàn đang đứng ngay đằng kia? </P>

<P>_Thì.....sẵn tớ gọi một phần mỳ đem về cho mẹ luôn!_tôi nói, nghĩ thầm chắc mẹ sẽ thích. </P>

<P>_Gọi tại chỗ cũng được mà. </P>

<P>_Ui, tớ muốn đi vệ sinh. </P>

<P>Nomie thôi không cãi lý với tôi nữa, cô nàng cười tự hào như một vị thám tử vừa tìm ra lời giải đáp cho một vụ khó nhằn hóc búa. </P>

<P>Dù sao thì tôi cũng đâu có "hóc búa" lắm? Chỉ nhìn cái điệu bộ lúng ta lúng túng thôi là cũng đủ hiểu </P>

<P>Tôi đảo mắt bỏ đi, hai má hồng lên. </P>

<P>Đến bên quầy phục vụ, tôi suy nghĩ khá lâu trước khi chọn một phần mỳ thập cẩm về cho mẹ và yêu

cầu tính tiền tại bàn "có cái cô tóc đen đen cười như thiên thần nhưng ranh ma như ác quỷ kia kìa". </P>

<P>Tôi không đi vào nhà vệ sinh ngay, mặc dù tôi biết Nomie đang theo dõi tôi, bằng kiểu quỷ nào đó, rất sít sao; mà tôi hơi quay lại để ngắm nhìn họ. </P>

<P>Đúng rồi, cái cảm giác hả hê khi trí tò mò được thỏa mãn này đây!</P>

<P>Anh chàng có vẻ ỡm ờ trong cuộc đối thoại giữa hai người, cô gái nói luôn miệng, tay chân huơ loạn xạ. Tôi đoán anh ít nói, hoặc là cô gái nói chuyện không hợp ý anh. Quả là cô gái đó trong có vẻ quen quen. Tôi đã gặp cô ta rồi thì phải, nhưng cũng thật khó mà khẳng định liệu đằng sau đôi kính đen to đùng kia có phải là người quen không. </P>

<P>Tôi chỉ mừng vì chẳng trai không đeo kính. Anh đương nhiên ý thức được vẻ đẹp của mình nằm ở đâu. </P>

<P>Đôi mắt xanh thôi việc tập trung vào câu chuyện chán phèo của cô gái một cách kín đáo và lại chạm mắt tôi.</P>

<P>Thôi chết, tôi lại nhìn chằm chặp sao? Tôi suýt đốt một cái lỗ trên mặt anh chàng đó mất?</P>

<P>Hai lần.....</P>

<P>Tôi cúi mặt, úp xuống hai cánh tay vòng lại với nhau rên rỉ rồi chạy trốn vào buồng vệ sinh nữ.</P>

<P>Trong cái không gian chật hẹp, và may mắn thay là vắng người này, tôi mở khóa vòi và dấp nước liên hồi lên mặt cho trôi bớt cái sự ngu ngốc, sống sượng của mình đi.</P>

<P>Nhìn ảnh phản chiếu gương mặt ướt nhoẹt nước của mình trong gương, tôi thấy mình cũng sáng sủa, không đến nỗi nào.</P>

<P>Có khi chỉ là tại tôi dễ xúc động quá. Tôi nên tập chai lì đi một chút, và tự tin lên, như nhìn trừng lại anh ta chẳng hạn.</P>

<P>Một giọng nói với ý kiến trái chiều khác lại vang lên trong đầu tôi: tôi trông "cũng được", còn anh ta là "ngoài sức tưởng tượng", bì làm sao được, đúng cạnh nhau, tôi có khác gì con ốc sên đâu?</P>

<P>Tôi biết rồi, từ giờ trở đi, tôi sẽ không bao giờ cá cược bất kỳ cái gì với Nomie nữa. Sau nhiều lần, tôi để ý, Nomie nói mà tôi cãi lại là y như rằng câu chuyện cá cược lại trở thành thực tế và cuốn tôi vào thành nhân vật chính ngơ ngác một cách trớ trêu.</P>

<P>Hít thở nhiều lần để "nàng lửa" nóng nảy nhạy cảm trong tôi dịu lại, lấy đủ can đảm, tôi đẩy cửa bước ra. Tôi còn Nomie đang chờ. Người phục vụ lịch sự trao túi đồ ăn mang về cho tôi, tôi mỉm cười đón lấy. Đấy, thế đi, người phục vụ cũng là con trai đấy thôi! </P>

<P>Đang lăm lăm bước đi thì tôi nghe thấy tiếng gọi tên mình, ngước lên thì thấy Nomie đang vẫy gọi tôi ngoài cổng quán với chiếc xe đã rời khỏi bãi giữ. </P>

<P>Phải nói là tôi đã không chú ý bước đi, tôi chỉ lo cười với Nomie thôi.</P>

<P>"Binh". </P>

<P>Cả người tôi bị tông mạnh và lảo đảo giật lùi về phía sau. Mắt tôi hoa đi một lát vì cú tông hoành

tráng. Phần mỳ của mẹ tôi bây giờ nằm xoài dưới đất. Tôi che miệng để ngăn một tiếng kêu. </P>

<P>Tôi ngước lên nhìn. </P>

<P>Và kia, sừng sững trước mặt tôi là chiếc áo thun màu xanh dương, nay được điểm thêm một mảng sốt cà chua bự ở bụng. Tôi như bị ai bóp cổ, lúc đó tôi đã không dám thở. Tôi đang đứng rất gần cái thân hình oai vệ của anh chàng mắt xanh xinh đẹp ấy, trong một hoàn cảnh tôi không hề mong muốn. Bất giác tôi thấy sợ, liệu anh ta có giết tôi bằng cánh tay to khỏe kia không?</P>

<P>_Xin...xin lỗi...._hai tay tôi đưa lên ôm mặt, cả người tôi co rúm lại sợ hãi. Tim dộng thình thình, lượng adrenaline đang vượt quá tầm kiểm soát....tôi thấy mình mê man nửa tỉnh nửa mơ.</P>

<P>Có vẻ vẫn còn tỉnh táo đến bất ngờ, tôi rút chiếc khăn tay từ trong túi ra (không rõ nó nằm đó từ bao giờ rồi) và lau lấy lau để dấu vết kém thẩm mỹ mà mình gây ra. </P>

<P>_Được rồi, tôi nghĩ cô không làm nó trông đẹp hơn đâu._mãi đến bây giờ mới được nghe giọng nói

của anh, y như trong trí tưởng tượng của tôi, một giọng nói đầy nam tính làm tôi ngây ngất.</P>

<P>Và anh chàng nắm lấy cổ tay tôi, cuỗm mất cái khăn.</P>

<P>Tôi vội rụt tay lại ngay. Trong cơn hoảng loạn, tôi la lớn, và tôi biết là tôi thật khiếm nhã: </P>

<P>_Không! Đừng đụng vào người tôi! </P>

<P>Tôi cúi gầm mặt, nhìn xuống mũi giày: </P>

<P>_Tôi xin lỗi!</P>

<P>Đoạn, tôi bỏ chạy.</P>

<P>Tuyệt thật, cả giày của anh ta cũng bị tôi dây bẩn. Tuyệt vời hơn, đó đã từng là một đội giày trắng.</P>

<P>Tôi chui tót vào xe của Nomie, với tay lấy li nước để trên giá của cô nàng và hút sạch. </P>

<P>Không ăn thua, "nàng lửa" đang dữ dội quá! Không khéo nàng sẽ làm cháy áo tôi mất, nhìn ảnh mình trên kính xe, tôi thấy một vùng sáng le lói đang bao quanh đầu mình, vùng sáng chỉ có mình tôi thấy được thôi. Mặt dây chuyền chuyển sang màu cam.</P>

<P>Tôi đâm hoảng.</P>

<P>Ngay lúc đó, tôi lại nhanh trí đến không ngờ và đổ hết đá trong li lên đầu. Nước đá lạnh ngắt luồn lách thành dòng trên da đầu, nàng lửa trong tôi rùng mình và thôi làm dữ.</P>

<P>Nomie quan sát tôi suốt từ nãy đến giờ, mắt chữ A, mồm chữ O. </P>

<P>_Lần trước một li nước, bây giờ cậu lấy luôn nước lẫn đá hả? </P>

<P>_Lần trước là li nước của tớ mà Nomie! Cậu cho xe chạy đi, tớ sẽ đền cho.</P>

<P>Tiếng động cơ chiếc Yaris mới cáu màu trắng của Nomie vang lên nhẹ hẫng. </P>

<P>_Cũng thế thôi, mà cậu giỏi thật, là tớ chắc đã ngất xỉu rồi..... </P>

<P>_Cậu không biết đâu...._tôi lầm bầm. </P>

<P>_Tớ nhớ cái ả tóc vàng đó là ai rồi!_Nomie nhanh chóng đổi chủ đề khi cô nàng đánh xe vào bãi giữ của khu thương xá. </P>

<P>_Sao?_tôi hỏi cho có lệ, bây giờ tôi không muốn dình vào hai người họ nữa. </P>

<P>_Marietta Hampston, con búp bê danh giá của trường mình đấy!</P>

<P>À....là cô ta. Marietta, cô nàng kiêu kỳ y như bước ra từ những bộ phim học đường của con gái tuổi mới lớn. Tôi không quan tâm lắm tới cô nàng này, cũng như cô ta chẳng cần biết tôi là ai, cô ta khó gần hơn bất kỳ ai, nhưng bu quanh lúc nào cũng đen nghịt những kẻ ái mộ, sùng bái, nịnh đầm và cả ghen ghét ngầm. Sống trong một chút danh vọng hão làm cô nàng có dịp hí hửng và nghếch mặt lên với đời. Tôi thì nghĩ cô nàng thật tội nghiệp, y như bị hoang tưởng vậy.....</P>

<P>_Anh ta cũng thuộc cái hạng đấy à?_tôi thì thầm.</P>

<P>Nomie và tôi bước xuống xe. Cô nàng nhanh nhẹn choàng tay qua vai tôi và nói: </P>

<P>_Bạn yêu, tớ không nghĩ vậy đâu.</P>

Chapter 3

Hỏa hoạn-Chương 2

Tôi bỏ mấy đồng xu lẻ vào máy bán hàng tự động.

"Cạch", từ cái hốc nhỏ bên dưới lăn ra một lon nước ngọt.

_Pepsi, nhiều ga mà không có đá_tôi chuyền nó cho Nomie._Xin lỗi nhé!

_Cám ơn, không có gì!_Nomie khui lon nước ra kêu "xịt" một cái, nốc "ừng ực"._Tại sao cậu lại hành động kỳ lạ như vậy?

Chúng tôi sải bước.

_Hành động gì?_tôi ngô nghê hỏi lại.

_Đổ đá lên đầu, thường thì hành động đó bị xem là kỳ lạ, phải không nhỉ?_cô nàng cười điệu, ngón tay trỏ đặt trên môi vẻ băn khoăn._Chính xác, nó quái quái, nhất là giữa mùa Đông.

Làm như người trí thức nói chuyện với học trò, tôi cao giọng:

_Cậu không biết lấy độc trị độc từ lâu đã là một cách giải quyết thông minh sao?_tôi vặn hỏi._Một cô gái đang lạnh không thể đổ đá lên đầu cho bớt lạnh à?

Tôi nheo nheo mắt, miệng méo xệch. Hài thật. Và ngay sau đó thì hai đứa tôi phá ra cười ngặt nghẽo.

_Hay!_Nomie khịt mũi._Thôi, không nói chuyện linh tinh nữa, mình mua sắm nào!

Cô nàng hồ hởi, hai lòng bàn tay xoa xoa vào nhau.

Tôi thì không được như thế, vào Thương xá đối với tôi giống như vào Viện Bảo tàng hay vào Vườn Bách thảo vậy, "Không sờ vào hiện vật", "Không cho thú ăn", "Không chọc ghẹo thú".

_Sao tự nhiên lại muốn đi mua sắm vậy?

_Sắp có vũ hội mà?

_Sắp? Cái "sắp" của cậu là cỡ.....hơn cả tháng nữa đấy, Nomie.

_Ừ, nhưng tớ sợ tớ sẽ tiêu hết tiền thưởng của bức tranh đoạt giải nếu cứ đợi tới lúc đó mới mua.

_Câu mua nguyên một chiếc xe vậy mà tiền thưởng cho bức "Mùa xuân Hawea" đó vẫn chưa hết sao?_tôi há hốc miệng. Đó là một bức tranh phong cảnh tuyệt vời, cây cối sống động với thân cây sần sùi y như gỗ thật vậy. Ôi, cô bạn hội họa của tôi đúng là vớ được quả hời rồi!

Nomie là một họa sĩ có tài. Những hội thi ở thị trấn cô nàng đã trải qua hết và đều được giải. Lần này, bức "Mùa xuân Hawea" còn được triễn lãm ở tận Auckland.

Tôi luôn thích đến chơi nhà Nomie, bước vào căn phòng, bước vào cuộc sống của một họa sĩ gần như là bước vào thiên đường. Mùi màu bột, mùi hồ và những bức tranh đang vẽ dở quyến rũ tôi vô cùng. Chưa bao giờ tôi được tận mắt chứng kiến cô bạn tôi "vung cọ", trừ phi tôi trộm nhìn vào lớp Mỹ Thuật của cô nàng, nhưng tôi đoán Nomie cần chút yên

tĩnh. Ai cũng vậy, không gian riêng tư luôn là một thứ cần thiết.

Với riêng tôi, đó là một sở thích.

Tôi thích được ở một mình.

_Thôi nào, đừng ngớ ngẩn như thế. Bức tranh được bán đấu giá với giá cao nhưng đều quy vào Từ thiện cả, tiền thưởng của tớ cũng có là bao nhiêu. Còn chiếc xe là một món quà của bố mẹ._Nomie nhún vai._Mà đang có đợt giảm giá, tội gì?

_Tớ vẫn không hiểu tại sao hết lần này đến lần khác cậu đều rủ tớ đi mua sắm chung. Cậu không thấy tớ chán ngấy sao?

_Case, cậu cũng phải mua cái gì đó đi! Nhìn cậu buồn quá. Cậu không định ăn mặc xuề xòa thế này mà đi dự tiệc chứ?

_Buồn, này, tớ đang mặc áo màu vàng đấy!_ừ, buồn là buồn thế nào?_Mà có ai nói tớ sẽ đi dự tiệc đâu?

Chưa một lần nào tôi thấy những bữa tiệc đó thú vị, thậm chí là tiệc Halloween. Có cái gì hay ho đâu,

nhạc xập xình, rượu nhẹ, những bộ váy và những bộ lễ phục.

Tôi lúc nào cũng có cảm giác bị bỏ rơi ở những chỗ như vậy. Trông tôi lúc đó mới thảm thương làm sao.

_Cá không?

_Cá!

Tôi che miệng. Thôi chết, lại cãi, lại cá cược.

Tôi lườm Nomie, cô nàng cười nhăn nhở.

_Thôi thôi, đi!

Nomie cầm tay tôi, kéo tôi vào gian hàng đầu tiên của Thương xá 3 tầng lầu. Một trận địa xa lạ. Một mê cung!

Tầng trệt chỉ chủ yếu bán toàn mỹ phẩm, cái nơi mà tôi sẽ chỉ có thể ngắm nhìn chứ quyết không mua cái gì cả. Đều là những thứ tôi không đụng đến, mua về sẽ là một sự phí phạm.

Nomie đang xem xét mấy màu son mới của gian hàng tên "Claudier". Tôi dạo dạo vòng quanh đó trong khi chờ đợi, chỉ để ngắm những tấm bích chương quảng cáo của các cô người mẫu đẹp đến

rạng ngời. Xinh đẹp như vậy, không phải cuộc sống của họ tự khắc cũng sẽ tuyệt vời hơn sao?

Sau khoảng 15 phút, cô nàng kéo tôi đi tiếp với chiến lợi phẩm đầu tiên treo toòng teng trên cánh tay.

Tổng cộng ở tầng trệt cô nàng "chỉ" mua được có bấy nhiêu: một cây son, ba chai nước sơn móng tay và một cây chải mi.

Tầng một bán quần áo, tôi nghĩ tôi có thể "tung hoành" một chút ở trên này. Nhưng tôi nhát tay lắm. Vào gian hàng bán áo thun, tôi tìm được một cái áo màu đen với những hàng chữ đủ màu đằng trước ngực: "Đừng quậy với tôi!" và mua ngay.

Nomie không thèm mua những thứ vớ vẩn ấy (Cô nàng có thể tự thiết kế một cái áo khác đẹp hơn thế chỉ với một cái áo sơ mi trắng và những lọ màu, cô nàng tuyên bố trắng trợn) mà tập trung toàn tâm toàn ý vào việc chọn váy.

_Cậu xem, quyến rũ quá chừng ha?_Nomie chìa bộ váy hở cả phần lưng ra trước mặt tôi.

_Ô hô...._tôi nhướng mày, ai lại có đủ dũng cảm mặc những thứ như thế?

_Mà màu đỏ rực như vầy kì quá._hóa ra cô nàng chỉ bận tâm đến màu sắc._A, còn cái này?_cô nàng đưa cái đầm ống màu vàng kim lên.

_Cậu mặc thử tớ xem._chà....tôi nói cứ như thể mình là chuyên gia vậy!

_Ừ, tớ cũng thấy nó đẹp!_Nomie nói rồi chạy biệt vào phòng thay.

Tôi vặn vẹo bàn tay, nhìn quanh gian hàng, cười ngượng ngùng với chị nhân viên rồi ngồi phịch xuống ghế chờ. Tôi ngước mắt nhìn bâng quơ các gian hàng xung quanh cho có chuyện để làm và vô tình bắt gặp người quen.

Cằm tôi rớt xuống.

Anh chàng mắt xanh đang đi cùng với cô gái, mà theo nguồn tin Nomie cho biết đó là Marietta, trên hành lang đối diện với chỗ tôi đang ngồi chờ Nomie.

Anh ta đang đi tìm tôi xử tội phải không? Chết tôi rồi.....

Trong cổ họng tôi bật ra một tiếng kêu nhỏ.

Không, làm sao như vậy được? Anh ta đâu thể cứ nhong nhong khắp nơi với cái áo bầy hầy nước xốt như vậy? Người giống người thì nhiều vô kể, chắc tôi nhìn lầm!

Một giọt mồ hôi lăn xuống thái dương tôi.

Khi hai người chỉ còn cách tôi một ngã rẽ thì tôi mới vỡ ra: chính họ đấy! Những kẻ đồ tể sang trọng....

Anh chàng đã khoác thêm một cái áo gi-lê. Sao tôi không nghĩ ra chứ? Giàu có mà, thể nào chẳng có cách.

Marietta chỉ tay về gian hàng, một cách vô thức lại chỉ ngay vào tôi. Bụng tôi thót lên một cái. Rồi....bị chỉ điểm rồi.....

Tim tôi đập loạn xạ không còn biết nhịp. Tôi nhanh chóng đứng dậy và núp đằng sau một dãy áo dày đặc. Họ đang ở gần quá, bây giờ mà chạy ra ngoài là bị bắt ngay!

Y như chơi trốn tìm vậy.....hồi hộp và sợ hãi!

Tôi giả vờ như mình đang xem xét vô cùng kỹ lưỡng mấy cái váy chán ngắt đằng này. Họ đã đặt chân vào

đây rồi. Nhưng tôi sẽ được "an toàn" chừng nào tôi còn biết giữ im lặng. Chỗ trốn này vô cùng lí tưởng, tôi nhủ thầm, nếu là Marietta, tôi sẽ không xem xét những bộ váy quá tuổi thế này đâu!

Anh chàng ngồi xuống dãy ghế chờ nằm đâu lưng với dãy khi nãy tôi đã ngồi. Nếu vậy, hoặc là anh ta có mắt đằng sau gáy, còn không thì tôi sẽ không bị phát hiện!

Chị bán hàng nhìn tôi với con mắt khó hiểu rồi chui vào buồng thử đồ của Nomie, chắc cô nàng gặp rắc rối với đây kéo. Nhưng còn lâu cô nàng mới hỏi ý kiến tôi, tôi vốn ỡm ờ đến phát ngán mà!

Nghĩa là, tôi đã có thể chuồn êm sang một nơi nào khác và nhắn tin thông báo cho Nomie rằng tôi vẫn "bình an vô sự". Nhưng tôi vẫn đứng như trời trồng.

Mắt tôi tập trung vào điểm cuốn hút mãnh liệt đằng sau gáy của chàng trai, giá như tôi có thể lướt nhẹ tay trên đó và cảm nhận được độ mềm mượt của những sợi tóc mai, giá như tôi có thể vuốt nhẹ xuống đôi bờ vai rộng và rắn chắc, giá như tôi có thể áp mặt lên tấm lưng và vòng tay ôm thật chặt.....

_Anh xem này!_Marietta hớn hở đưa cái váy đỏ hở lưng khi nãy lên cho anh chàng xem. Tôi vội hụp xuống thật nhanh và ngồi co ro như hạt đâu.

Trời ơi.....tôi vừa nghĩ cái gì vậy? Tại sao trong đầu tôi chợt dấy lên những khao khát kỳ lạ như vậy? Tôi nhíu mày, nhắm mắt, thở phì ra khe khẽ.

Tiếng màn che của buồng thử đồ vang lên xoành xạch. Tôi bí mật nhìn qua khe hở giữa hai cái vấy xấu đau đớn và thấy Nomie với cái đầm vàng kim trên tay.

_Ô....._Nomie nhìn trừng vào anh ta.

"Nomie....đừng....đừng gọi tớ!!!!"_tôi van nài trong im lặng.

Giống như hai chúng tôi có thể âm thầm phát tín hiệu với nhau trong không khí, hoặc là cô bạn của tôi tâm lí và hiểu tôi quá chừng. Cô nàng chỉ lẳng lặng thánh toán cái váy, xách các túi đồ của cô nàng và của tôi lên rồi bỏ đi.

Đi ngang qua thấy tôi đang trốn chui trốn nhũi, Nomie dừng lại một chút, giả vờ kiểm tra lại túi xách và làm dấu cho tôi.

_Chà....cái lọ sơn móng tay đâu rồi không biết..._Nomie nói, xoay vòng vòng thật duyên dáng tại chỗ.

Tôi thừa lúc đứng nhanh dậy và chạy biến, đủ để nhìn thấy màn cuối của kế hoạch giương đông kích tây: Anh chàng nhặt lọ nước sơn bị cố tình quăng lăn long lóc trước mặt mình lên và chuyển nó lại cho Nomie.

_Ối!_tôi lại tông trúng người ta.

_Nhìn đường đi chứ!_hai cô gái lớn tiếng với tôi_Xì....

_Tôi xin lỗi.....

Nomie phải chạy đến tận cửa nhà vệ sinh nữ của Thương xá mới tìm được tôi, cô nàng cười khanh khách. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

_Ghê quá.....

_Gì mà ghê, cậu sợ gã đó ăn thịt tớ hay sao?_Nomie ghẹo tôi._Mà cậu dở quá, càng trốn lại càng dễ bị lộ. Anh ta biết cậu ở đó rồi.

Bụng dạ tôi bồi hồi. Tôi cứ loay hoay như một con ngốc, vậy mà cuối cùng cũng chả mang lại kết quả gì.

_Làm sao cậu biết là anh ta biết?_tối bướng bỉnh vặn lại.

_Anh ta cười cậu.

_Anh ta CƯỜI tớ?_tôi chợt bùng nổ.

Một gã xấc xược.....

_Xì....thì phải rồi, chơi mèo vờn chuột mà sao không vui cho được....._tôi cay cú, cứ ngỡ anh ta là người tử tế._Vậy mà cậu còn nói "hắn" không phải là hạng người như Marietta.

_Tớ sẽ không rút lại lời!

Tôi trợn mắt.

_Này nhé, nếu anh ta cũng giống như Marietta, lẽ dĩ nhiên cậu sẽ không được yên thân để giờ này còn ở đây nói xấu người ta đâu.

_Tớ không quen nói xấu người khác, tớ chỉ nói sự thật thôi._tôi bĩu môi.

Nomie lắc đầu, cười nhỏ:

_Thôi, xong chưa? Còn phải đi mua giày nữa!

_Khoan, tớ muốn thay áo! Chọn sai ngày để mặc áo nổi bật rồi!

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh với một lớp cải trang mới, tóc đã xõa ra và áo thun đen. Tôi nhe răng cười với Nomie đang đứng chờ, điệu bộ cho thấy cô nàng như đã mất hết kiên nhẫn.

_Bây giờ thì đi mua giày được chưa?

_Rồi!_tôi đáp dứt khoát.

Chúng tôi bước lên một nấc thang và để máy cuốn lên tầng 2 của Thương xá. Trong câu chuyện rời rạc của Nomie, tôi hơi ngoái nhìn lại tiệm bán váy dạ hội. "Hắn ta" vẫn còn bị kẹt lại trong đó, coi mới tội nghiệp làm sao! Tôi cười khoái chí.

Hắn ta cũng cười đáp lại tôi bằng nụ cười nửa miệng.

_Casey! Có đôi giày cực kỳ hợp với cái váy nè!

_Cuối cùng cũng tìm được..._tôi rên lên, hết hơi, không rõ đã đi vòng vòng trên này bao lâu rồi nữa.

_Có công mài sắt có ngày nên kim!_Nomie hí hửng, nâng đôi giày màu vàng kim lên thật thận trọng, như thể đôi giày làm bằng thủy tinh.

Cô nàng thử, vừa y và mua luôn. Tôi tưởng tượng nếu nó không vừa, và tiệm lại hết cỡ giày cho cô nàng, chắc cô nàng sẽ phát điên lên mất!

Tôi đang bị cuốn hút bởi một đôi giày màu đỏ y như đôi giày của Dorothy trong Phù thủy xứ Oz. Nó lấp lánh như được nạm bởi hồng ngọc thật, với những viên đá nhựa đen viền quanh làm điểm nhấn, đôi giày trông thật khác biệt.

_Mua đi Case!

_Gì? Không! Đời nào tớ dám mang thứ này ra đường....._tôi lại liếc nhìn đôi giày, với một chút thèm thuồng.

_Xem này, đâu có mắc lắm đâu! Cậu không dám mang thôi, chứ tớ dám chắc cái này mặc với quần jean ống bó là hết sẩy.

_Tớ không có quần jean ống bó.

_Thì mặc với váy!

_Còn lâu!

_Thôi mà, sau này lớn lên cậu dùng cũng được! _Nomie xoa đầu tôi.

_LỚN LÊN hả?_tôi cáu kỉnh_Cậu nhé.....Noreen Minerva Stewart!_giận dữ, tôi gọi đủ họ tên Nomie ra để cô nàng ngửi được một chút đe dọa.

Nomie cười trừ.

_Sợ quá, tớ xin cậu luôn! Mang thử đôi giày, hỏi cỡ và mua luôn đi!

_Không!_tôi cãi_Tớ có phải con nít đâu mà "lớn lên"? _tôi cố gắng để mình không có vẻ như đang phụng phịu, nhưng mặt tôi thì cứ cau lại.

_Tớ cá 10 đô.....

_Thôiiiiiii ! Mua thì mua!

Tôi đảo mắt, lấy đôi giày xuống khỏi kệ và xỏ chân vào.

Sau khi hỏi lấy một đôi cỡ lớn hơn, chân tôi mới vừa khít và đi lại mới thoải mái.

_Vừa rồi thì đẹp quá ha!_Nomie trầm trồ.

_Nó là giày cao gót....._tôi nói với thái độ gần như là sợ sệt.

_Cũng là giày thôi.

Cuối cùng, nhờ sự động viên, dụ nhử và thậm chí là đe dọa của Nomie, tôi mua nó. Không thể tin được, chưa bao giờ tôi lại yếu lòng đến thế.

Hôm nay là ngày xui xẻo nhất trong tháng!

_Thể nào cậu cũng có cơ hội để mang nó tại buổi tiệc.

_Không dám đâu!

_Mình cá vậy đi!

Chỉ còn nước này nữa thôi.

Đến bao giờ tôi mới rút ra bài học cho bản thân mình đây? Đến bao giờ Nomie mới thôi gài bẫy tôi?

_Tớ đi nhà sách đây!_tôi xua tay mệt mỏi._Trước khi có thêm chuyện quái gở nào xảy đến tiếp. Quái gở cỡ như gặp lại cặp đôi vàng đáng sợ, hay là dính thêm vào vài vụ cá cược nào khác của Nomie ấy!

_Ừm.....tớ sẽ dạo lên quầy lưu niệm tầng 3. Gặp nhau ở đó nhé!

Tôi rời Thương xá, qua đường để đến với thế giới thật của tôi, nơi tôi cảm thấy là chính mình-tiệm sách Frizzles.

Thiên đường của những cuốn tiểu thuyết và những cuốn cẩm nang, sách dạy học, cả những cuốn sách thiếu nhi vui nhộn với hình màu và những miếng ghép bằng các tông.

Chà....tôi hít một hơi đầy buồng phổi, thấy vô cùng khoan khoái.

Cái chuông gió treo ở cửa reo lên, mời tôi thả mình vào không gian lắng đọng và thiền tịnh của những con chữ. Ngập mũi tôi là mùi hương của giấy mới, có khi còn hơn cả bất kì mùi hương cô-lô-nhơ nào.

Chủ nhật, nhà sách khá đông người. Vậy là được rồi, tôi sẽ có thể "cọp" được vài trang mà không bị nhân viên nhà sách nhắc nhở muốn ê mặt.

Tôi đi qua dãy "Thường thức gia đình", vòng qua dãy "Khoa học&Xã hội" như đang dạo chơi giữa những hẻm núi thấp; lướt qua vài đầu sách rồi mới dừng lại trước một cái kệ to đùng, quá Núi Mẹ, chất đầy những cuốn tiểu thuyết được xếp theo thể loại.

Tôi nhìn sơ qua ngăn "Hư cấu&Viễn tưởng", hơi đánh mắt sang ngăn "Trinh thám" và chỉ dừng lại khi tìm thấy được ngăn "Tình yêu".

À, lại một sở thích của tôi.

.....

Đời tôi đúng là oái oăm, lắm trắc trở. Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, cứ ngỡ ra khỏi Thương xá thì sẽ không gặp lại họ nữa, nhưng ai dè...."hắn ta" đang ở đây!

Tôi nhăn mặt, đây đáng ra là thiên đường CỦA TÔI cơ mà! Đành là không cấm được ai vào tiệm sách, nó hoàn toàn thuộc về công cộng, nhưng.....!

Tôi thầm rên rỉ, còn hắn ta trở người một chút, quay lưng về phía tôi, tay trái gác trên một kệ sách gần đó, chống lấy cái đầu nghiêng nghiêng; chân trái bắt chéo ra sau chân phải.

Bìa của cuốn sách hắn ta đang cầm có vẻ quen quen. Màu xanh da trời, có mây và những thiên thần nhỏ bay bay. À....tôi không nghĩ người như hắn ta lại đọc cuốn "Bảy ngày cho mãi mãi" của Marc Levy.

Tôi vớ bừa một cuốn trên kệ rồi thu người vào giữa "hẻm núi" tạo bởi hai dãy sách "Thiên nhiên" và "Thường thức gia đình".

Tấm lưng hắn chợt run lên, rồi tôi nghe thấy tiếng "khùng khục" nhỏ xíu. Ôi cái giọng cười mới thật là.....

Không! Không dễ thương chút nào hết, hắn đã từng cười như thế trên nỗi đau của mình. Tôi khịt mũi.

Lắc đầu, tôi tìm lại chút tập trung vào cuốn sách trên tay. Bìa sách có ảnh của một cô gái mang mặt nạ trắng, đầu sách là "Bị thiêu sống". Nghe có vẻ hay hay. Tôi tò mò lật ra sau để xem phần tóm tắt.

"Khục khục"

Hắn lại cười tiếp.

Tôi tự hỏi, có cái gì làm cho hắn thấy thích thú vậy?

Chắc là đang đọc tới đoạn Lucas cố giúp một ông lão đi qua đường nhưng tâm can quỷ sứ trong hắn không cho phép, hắn bị giằng xé và không làm được, cuối cùng lại làm mất thêm thời gian của ông lão khi Zofia chạy tới chạy lui và.....

Ối! mắc gì tôi phải quan tâm?

Nhìn tên này cũng giống Lucas trong trí tưởng tượng của tôi đấy. Hắn thật khó ưa, nhưng đồng thời cũng thật xinh đẹp.

Hắn có phải Lucas thật không nhỉ?

Thôi!!!!!!

Tôi dập nhẹ cuốn sách lên trán. Những vị khách xung quanh nhìn tôi khó hiểu. Nãy giờ tôi còn chẳng để ý xem có ai đứng cạnh mình không, hóa ra là có.

Hỡi ôi, suốt 15 phút ròng, tôi vẫn chưa qua được trang 1. Chẳng chữ nào lọt được vào đầu tôi cả. Tôi không hề tập trung vào cuốn sách, không phải trang giấy hay con chữ mà cứ đọc được vài ba câu, tôi lại ngước lên ngắm "Lucas". Tấm lưng kia thật sự có cái gì mà thu hút quá!

Bất ngờ, qua khe hở hình tam giác tạo bởi vai và cánh tay gập lại nâng đầu, hắn quay ngang, hơi liếc về phía tôi.

Tội vội nhìn đi chỗ khác, nhìn xuống chân, lùi vào trốn giữa hai dãy sách và trượt phịc xuống sàn. Tim tôi lại ầm ĩ, loạn xạ cả lên, lửa tăng đều qua từng hơi thở gấp gáp. Tay tôi níu lấy sợi dây chuyền, trong đầu

liên tục nghĩ về những thời điểm tốt đẹp nhất trong đời để lấy lại bình tình và kiểm soát "nàng lửa" vừa mới ngủ trưa dậy đã quấy phá trong người tôi.

Lửa hạ dần. Trời ơi mừng quá! Thật là một tội ác nếu tôi vô tình đốt cháy chốn linh thiêng này. Những người khách xung quanh đang lo ngại và hoảng sợ, họ cúi xuống nhìn tôi chằm chằm, nhưng tôi chỉ cười trừ và lắc đầu ra hiệu "Không có gì".

Mới nhìn sang bên trái, "Lucas" đã lù lù xuất hiện. Tôi ré lên.

Trò chơi trốn tìm kết thúc. Tôi thua rồi!

Hắn ta chợt đút tay vào túi quần, rút ra cái điện thoại đang reng chuông inh ỏi ra, chưa kịp đưa lên tai nghe, hắn cúp máy. Hắn thở dài vả bỏ đi.

Lại rất chóng vánh, "Lucas" có biết anh ta đã thắng cuộc không?

Tôi đứng dậy, vuốt cho thẳng áo. Tiếng chuông gió leng keng vang lên và dứt đi kéo theo cả niềm vui thích của tôi ở chốn này.

Không hiểu vì lí do gì, tôi theo bước hắn và bỏ đi.

_Casey! Đây này!_Nomie gọi tôi qua cửa xe._Sao, có mua gì không?

_Không.....tôi lầm bầm, mắt nhìn về xa xăm.

Về đến nhà thì cũng đã 3 giờ chiều, y như đã nói, tôi là người về sớm nhất. Cuộc nói chuyện với bố mẹ hồi sáng này giống như cách đây đã nhiều ngày rồi vậy.

Tôi ngả lưng xuống tràng kỷ.

Nhiều chuyện đã xảy ra quá, tôi không rõ ra làm sao nữa. Nhưng trái tim tôi lại trở về giai điệu kịch liệt của nó hồi nãy. Tôi rùng mình, nổi da gà mà chẳng phải vì lạnh, hai tai nóng lên và lan sang đến tận mặt.

Tôi trông hồng hào quá!

Giống như tôi vừa được tái sinh. Tự nhiên một nụ cười nở ra phởn phơ trên môi tôi. Tôi đặt tay lên ngực, dò nghe tim tôi thổn thức một nhịp rất mới.

_Chào con gái!_bố tôi mở cửa bước vào, chào lớn làm tôi giật nảy mình.

_Phù.....ơ....chào bố!

_Đi chơi vui không?_bố cởi nhanh mấy cái áo len "cải trang cho giống người ta" ra, và uống thật nhiều nước.

_Dạ vui....._tôi nói nhỏ, đủ nghe_Vui kinh khủng._hơi thấp giọng lại, tôi tự nói với bản thân và cười một mình.

Đêm nay chắc sẽ khó ngủ đây.

Chapter 4

Hỏa hoạn-Chương 3

Tôi dậy từ sớm.

Kì nghỉ giữa học kỳ 2 và học kỳ 3 đã kết thúc, hôm nay là thứ Hai, và tôi phải quay lại chốn nhạt nhẽo kia.

Trường tôi nhỏ, cơ sở vật chất kha khá, bù lại sân học thể thao lại rất rộng, còn có thêm một sân thể thao trong nhà. Lí do hay ho nhất mà tôi đã chọn để học ở đây là vì trường Raymond không bắt buộc mặc đồng phục. Tôi không thể chịu nỗi phải đồng phục theo mùa, mà đồng phục mùa Thu và mua Đông lại rất nóng.

Này, đâu phải tại tôi muốn đâu, chỉ là cơ thể tôi mỗi khi gặp lạnh là tự khắc ấm lên. Vô cùng tiện lợi, ở một khía cạnh nào đó. Nhưng đổi lại tôi luôn bị nổi bật giữa đám đông. Làm như đó chỉ là cái trở ngại duy nhất.

Không sao, tôi đã được dạy cho cách bỏ ngoài tai mọi lời đàm tiếu từ bé. Bố dạy tôi nhưng bố lại không phải một tấm gương tốt, bố vẫn chạy theo trào lưu người thường một cách không cần thiết.

Mái tóc ngắn ngang vai màu hung đỏ của tôi được gội sạch sẽ và bằng một chút xíu nhiệt, nó khô ngay tắp lự.

Tôi ăn sáng với bánh mì sandwich và một ít jambon, tranh thủ nướng bánh mì bằng tay để nó giòn và ngon như đúng ý tôi muốn. Ngậm ổ bánh mì trên miệng, tôi ngồi ké trên tay tràng kỉ và mang giày vào.

_A a, nước cam!_mẹ gọi giật tôi lại khi tôi đã chân trong chân ngoài ngưỡng cửa.

Đồng hồ chỉ 8 giờ đúng, tôi lên đường.

Tôi hít một hơi, thứ không khí mùa Đông tràn vào làm tôi buốt cả mũi. Cơ thể tôi, theo bản năng, nổi da

gà và tăng nhiệt. Guồng chân tôi khởi động hơi nhát gừng và rồi quay càng ngày càng nhanh. Đến một tốc đồ nhất định, nó chuyển động đều.

Tuyệt vời, vừa tập thể dục buổi sáng vừa đến trường, tiết kiệm được ối thời gian, tại sao không?

Tôi thích cái cảm giác khi mặt đất dưới chân và quang cảnh hai bên đều bị bỏ lại đằng sau, nó khiến tôi nghĩ mình như chiếc máy bay đang chuẩn bị cất cánh. Tôi từng có giấc mơ như thế, tôi ở trên một thảo nguyên rộng lớn, và tôi cũng chạy như thế này, một lúc sau, tôi được nhấc bổng lên không trung. Y như một con chim hải âu biển.

Sau này tôi muốn làm một con chim nhỏ, nhỏ tới mức chẳng ai thèm săn bắn, sống buông thả và yêu đời. Nếu không được như vậy, ít nhất tôi cũng muốn lên mặt trăng một lần, trong môi trường không trọng lực, mỗi cú nhún nhảy cũng đã đủ cao để khiến tôi hạnh phúc.

Vượt qua khoảng 4 ngã tư, tôi dừng lại thở dốc, hai chân đã mỏi rời.

Đèn đỏ, tôi đứng yên chung với những chiếc xe cùng hướng đường. Đèn xanh, tôi xốc ba lô và sải chân. Một chiếc xe màu đỏ Ruby vượt lên trước những chiếc xe khác, gió thổi qua bạt mạng cuốn đi hết xúc cảm trong người tôi.

Tôi đơ ra một chút.

Bám như vậy không phải hơi dai sao? Làm sao...làm sao mà hắn biết tôi sống ở đâu? Lẽ ra tôi nên bắt Nomie đi về trễ một chút, xóa hết mọi dấu vết...

Tôi sớm nhận ra mình đúng là ngớ ngẩn, là bạn trai của Marietta, Marietta học trường gì thì hắn học trường đó.

Rõ rồi, ngày mai tôi sẽ giục bố mẹ đổi trường. Hay tốt hơn là, đổi nhà! Chuyển tới chuyển lui y như bà nội tôi ấy!

Chiếc xe sẽ tạo nên một cơn chấn động trong trường tôi, tôi thề chưa bao giờ thấy chiếc xe nào khủng khiếp cỡ đó trong bãi giữ. Một chiếc Porsche giữa Queenstown, một chiếc Porsche giữa Raymond. Sao trước giờ Marietta không dùng tới nó? Nếu vậy sẽ đỡ sốc hơn nhiều.

Tự nhiên chân tôi chùng lại, đèn lại đỏ, tôi lỡ một chuyến rồi. Tôi lúc đó sẽ ngã ngay nếu không chống tay vào một thân cây.

Tôi thở ra, hôm nay tôi không nghỉ được, hôm nay có bài kiểm tra Đại Số đầu kỳ, cái thứ mà lúc nào tôi cũng nghĩ là nó vô cùng thừa thải. Lần này thì nó đúng là một thứ phiền phức!

Bước chân qua cổng trường, tim tôi dộng thình thình vào lồng ngực như muốn quậy cho gãy bằng hết xương sường đằng ức. Tôi liếc mắt một chút và đập vào nỗi sợ của tôi là một nhúm học sinh túm tụm quanh một chiếc xe đỏ danh giá với con mắt ngưỡng mộ, thất bại trong việc che giấu một chút thèm thuồng. Tôi biết rõ đường đi của cái quá trình đó, kiểu gì cuối cùng cũng sẽ dẫn tới ghen tị và khao khát hơn thua. Giờ này ngày mai, Raymond sẽ biến thành một phòng trưng bày.

Nhìn quanh quất, tôi lủi lủi mà đi, cảm giác như mình là đứa trẻ vừa làm chuyện gì sai trái sắp bị bắt tới nơi.

Tôi nhanh tay nhét tai nghe của máy nghe nhạc vào tai rồi mở mức âm lượng cao muốn nứt cả màng nhĩ.

Ít ra bây giờ tôi còn được cái cớ để vin vào mà phớt lờ sự có mặt của "Lucas".

Nhưng, có khi, đó chỉ là Marietta thôi, có khi hắn không đang ở đây đâu. Trong tôi, một cách bất ngờ, vẫn còn chỗ nương náu cho một chút hi vọng.

Tôi mở khóa cặp và mặc lớp áo lạnh ngụy trang vào, co ro với cố gắng làm mình trở thành vô hình.

Nếu tới học, hẳn hắn sẽ phải vào văn phòng để lấy các thứ giấy tờ linh tinh. Mà từ chỗ đặt tủ đồ cá nhân của tôi thì Văn phòng nằm trong tầm mắt. Tôi sẽ biết ngay thôi ấy mà.

Nếu có thì sao nhỉ? Tôi xoay khóa tủ. Tôi tin mình sẽ có cách để tránh hắn cho đến khi tốt nghiệp, phòng trường hợp bố mẹ không cho chuyển trường, ví dụ như nấp vào nhà vệ sinh nữ cho đến khi vào tiết chẳng hạn. Nếu lỡ tôi học chung lớp với hắn thì sao? Tôi nghĩ tôi sẽ thu xếp để mua một bộ ria, hay một bộ tóc giả, hẳn Nomie biết chỗ bán các thứ đó. Phải rồi, một ý kiến khôn ngoan, sao sáng dạ thế không biết!

Tiết đầu của tôi là tiết Tiếng Pháp, là cái môn mà tôi nuốt không trôi theo không nổi, sau đó là tới tiết Sử.

Tôi thích Lịch Sử, cứ như vào học chỉ để đọc một cuốn truyện dày cộp và nghe kể về những gì vĩ đại nhất từ các thời đại trước đến nay. Nhớ chính xác các mốc thời gian là chuyện không dễ, nhưng dù sao thì đây cũng là một môn học thú vị.

Tôi khó khăn rút cuốn sách Sử nặng gần 6 kí ra khỏi tủ, phải nói là cuốn truyện này dày kinh dị. Nó bị kẹt, thế có chán không chứ! Tôi chắc lưỡi, nhón chân để đút cả cái đầu mình vào đó và làm một trận với nó. Rồi tôi cũng bị kẹt luôn. Buồn cười thật!

Tôi nghe thấy tiếng cửa Văn phòng đóng lại, sau đó là những tiếng trao đổi.

"Hức".

Không, có khi hôm nay có một học sinh mới khác nữa vào học, đâu nhất thiết chỉ có một mình "Lucas"? Có thể là bất kì ai.

Và tôi phải rút cái đầu bự của tôi ra khỏi đây NGAY LẬP TỨC. Chẳng còn buồn cười nữa, tôi trông thật là ngốc.

Tôi không thở được, tay tôi không thể với được tới tai để rút tai nghe ra.

Cái tai ù ù tiếng nhạc của tôi đành dỏng lên nghe ngóng. Tôi đứng yên một hồi, tự khắc cái đầu bướng bỉnh cũng tuột ra được. Tôi nhận ra mình đang mướt mồ hôi.

Tôi giả vờ cúi xuống nghiên cứu bìa cuốn sách vốn quá quen thuộc không có lấy một bức hình thật là kĩ đằng sau cánh cửa tủ đã che hết nửa trên thân người. Sao tôi có cảm giác như mọi người xung quanh đang hoàn toàn im lặng. Nếu cứ giữ được như thế này, mọi người hoàn toàn có thể nghe được tiếng nhạc rè rè vọng ra từ tai tôi.

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu dày đặc những ý nghĩ để khiến mình bị phân tâm.

Bỗng, cù nhẹ vào mũi tôi là một mùi hương rất nhẹ và rất tự nhiên. Không phải là mùi nước hoa, nhưng nó cũng rất thơm. Tôi không sao nhầm lẫn được, cái mùi này, gần như là ám ảnh tôi. Tôi hít vào một hơi trong bí mật.

Tôi khó khăn thò tay vào túi quần jean để tắt máy nghe nhạc. Rõ ràng là tôi không có khả năng làm việc đó bằng một tay. Tôi loay hoay cong cả cánh tay kia

đang ôm cuốn sách Sử xuống để trợ giúp. Cuốn sách rơi đánh rầm một tiếng kinh động.

Tôi căng cứng người, thở phì ra. Cái số tôi sao cứ hay làm rơi rớt đồ đạc như thế.

Tôi, gần như là miễn cưỡng, quỳ xuống lượm cuốn sách lên. Nghiêng ba lô, tôi bỏ hết vào đó cho rảnh nợ.

Bên trên tôi là tiếng cười trịch thượng của cả một đàn con gái. Đứa chanh chua nhất cao giọng:

_Không lầm được nữa, chính là nó, anh có giết nó em cũng không ngăn đâu._nói xong, cô ta cười thêm một tràng hô hố, bắt cho cả đám thân cận cười theo.

Đúng là tục tĩu. Tôi ôm siết cái ba lô đằng trước ngực, nén cơn giận, mỗi đứa chúng nó đáng được hưởng một mồi lửa lên áo.

Tiếng đằng hắng làm lũ "linh cẩu" im bặt. Tôi không ngước lên nhìn, thấy chỉ có mỗi đôi converse màu đen là đang di chuyển. Gót chân chủ chiếc converse đen nhấc lên khỏi mặt đất, cả người ngồi hổm và thăng bằng trên mũi chân. Tôi tò mò và liếc lên một xíu:

Cái khăn của cô."Lucas" nói, đặt thứ trắng trắng lên ba lô tôi.

Trước khi tôi kịp định thần lại thì "Lucas" đã đứng dậy và bỏ đi. Marietta ngoắc cánh tay mình vào cánh tay hắn ta như giữ của, trước đó còn lườm nguýt tôi đầy ganh ghét va hậm hực.

Trong tư thế ngồi bệt dưới sàn, miệng tôi bắt đầu cử động được.

_K-k-k-khăn....._tôi không dám tin, cái khăn này trắng đến thế, chẳng có dấu vết hoen ố gì của sốt cà chua cả. Anh ta không phải mua một cái khăn mới chứ? Thậm chí trước đó nó cũng chẳng trắng được đến nhường này. Ôi, bột giặt quý tộc!

Không lâu sau đó, cái khăn co lại, ố vàng và sém một miếng ngay chỗ tôi cầm vào.

Tôi sượng chín. Cái khăn suýt thì bắt lửa và cháy thành than.....

Nói chung là hắn ta đến đây học thật, và có vẻ như chẳng còn chấp nhất chi chuyện cái áo với tôi, thậm chí còn giữ giùm và làm hồi lại cái khăn nhàu nhĩ của

tôi nữa. Nomie nói đúng, hắn không thuộc "cái hạng" ấy.

Chuông reo vang, tôi lề mề đứng dậy và đến lớp Tiếng Pháp. Tôi không ưa môn này, một phần vì tôi học không khá, một phần vì tôi không thích (tin được không chứ, tôi đã từng nghĩ nó thật thú vị sau khi nghe bác tôi tuôn ra một tràng, tôi đã từng nghĩ thứ tiếng này thật trang nhã và quyến rũ, nhưng giờ thì tôi chỉ còn thấy nó thật khó nhằn), và phần còn lại là vì tôi vẫn còn mơ màng chút dư vị của sáng sớm, không học hết "công suất" được.

Những lời biện hộ dở ẹc.

Hết tiết, tôi nhảy cẫng lên và dọn dẹp sách vở, đồ đạc nhanh hơn bất kì ai, vội vàng "Aurevoir" và chạy biến.

Vào lớp Lịch Sử, tôi lại lững thững, thong dong đi về phía bàn cuối, nơi thân yêu của tôi, nơi tôi độc chiếm, ngồi một mình dù đây là bàn đôi. Lẽ ra tôi nên lấy điều này làm tủi thân, giả như mấy đứa học sinh khác sợ cái sự dị hợm của tôi trong cách ăn mặc và ứng xử, hay là hết cả hồn khi phải chạm vào da thịt nóng hổi của tôi gì gì đấy...., nhưng tôi lại lấy đó làm

vui. Tôi luôn cần khoảng cách, tôi thích khoảng cách. Tôi dễ dàng tập trung hơn vào bài giảng của cô bộ môn, cô Bedworth, vả lại cặp tôi chưa một lần bị quăng la liệt dưới đất.

_Chào các em_cô Bedworth chào cả lớp.

Cô là người phụ nữ ở độ tuổi trung niên, với bộ mặt phúc hậu như bà tiên và giọng nói ngọt ngào, vô cùng biểu cảm khi cô giảng bài. Tôi đã mở sách ra sẵn, chỉ còn chờ "bà tiên" bắt đầu câu chuyện thôi. Đúng lúc đó thì Marietta xúng xính bước vào lớp, lôi theo đằng sau là "Lucas". Ối! Tôi còn chưa kịp mua bộ ria và tóc giả!

_Mình vào nào anh yêu!_Marietta nũng nịu, nhão nhẹt đến phát ói.

"Lucas" lách mình ra khỏi vòng "gông cùm" của cô bạn gái ớn lạnh, tôi không nhịn được cười và bật ra một tiếng khúc khích nhỏ xíu (mong là cô ta không nghe thấy). Hắn đưa tờ giấy kí tên cho cô Bedworth, nhận sách và bước về phía cuối lớp, Marietta nhún nhẳng theo sao.

Không thể được! Hai người họ sẽ ngồi song song với tôi.

Và thật chẳng có gì đáng sợ bằng hắn chọn ngồi gần lối đi, tức là gần tôi hơn cả. Marietta bị đẩy ra ngồi gần cửa sổ và chẳng có một lời phàn nàn.

Hắn quay sang nhìn tôi, mỉm cười xã giao như đang làm quen với hàng xóm mới rồi quay lên bảng. Tất cả diễn ra rất nhanh. Chớp nhoáng.

Tôi thề, giờ Sử hôm đó coi như bỏ đi, vì tôi không sao tập trung được nữa.

Mãi đến khi Nomie lay lay vai tôi để thúc tôi đến cho kịp lớp đại Số, tôi mới nhận ra cả lớp Sử đã trống trơn.

Đấy đích thực là một trò chơi khăm quái ác, một trò THÔI MIÊN. Tôi không biết. Nhưng đó là một trò chơi khăm thật quyến rũ!

Cứ ai cũng như "Lucas", hẳn ối người muốn bị chơi khăm dài dài....

Nhưng TÔI thì KHÔNG, tôi còn phải học, và tốt nghiệp, và thoát khỏi nơi này!

Dằn mạnh ba lô trên bàn cho tỉnh người, tôi bắt đầu rời khỏi chỗ ngồi và cùng Nomie đi làm bài kiểm tra. Đại Số không phải "món ruột" của tôi, nhưng tôi học nó cũng khá, tôi chưa bao giờ bị điểm dưới B, và cũng chẳng bao giờ cao lên được hơn thế. Đó là cái mốc nhất định, một cái mốc chán phèo đã cũ sờn. Bây giờ tôi muốn vượt rào và đặt một cái mốc mới xinh xinh. Một con A chẳng hạn?

Tôi hít một hơi khi cửa lớp đã hiện ra trước mặt.

_Chúc may mắn.

_Cậu cũng vậy.

Rồi tôi hiên ngang, dằn mạnh từng bước bước vào trong.

Hắn ta ngồi đấy. Lù lù đấy. Ngay bàn của tôi! Ngay lãnh địa của tôi! Một kẻ xâm lược!!!!

Marietta đâu? Lôi hắn đi đi, cô ta ở đâu khi tôi cần tới?

Nomie quay qua nhìn tôi đầy ngụ ý: những ý nghĩ tôi không nên biết, hay hiểu, thì hơn. Tôi đảo mắt. Chắng

có gì mà đến phải đá mắt đưa mi như thế, chẳng có cái nhì nhằng gì cả.

Hắn là giặc xâm lược!

Tôi bước thật chậm, thật cẩn trọng như đang xem xét một quả bom nổ chậm, để đến với cái giang sơn bấy lâu tôi vẫn là bá chủ. Cái giang sơn be bé của tôi bây giờ đang bị chiếm đóng bởi một tên giặc có khả năng thôi miên quyến rũ.

TRỜI ĐÁNH!

Tôi chẳng có lí do gì để mời hắn đi chỗ khác cả, các bàn khác đều đã lấp đầy, đây là chỗ trống duy nhất.

Tôi tức tối đặt ba lô xuống cạnh chân bàn, đúng là một sự xúc phạm đối với "người bạn trung thành" của tôi. Tôi nhìn hắn bằng con mắt không mấy thân thiện, thậm chí chẳng nhớ nỗi mối thâm thù nào đã khiến tôi trở nên thù hằn như thế.

Từ tồn ngồi vào phần bàn của mình nằm bên phải, tôi co người lại thật gọn, lòng chắc mẩm điểm bài kiểm tra hôm nay sẽ thấp lè tè, tệ hơn là tờ giấy sẽ bị sém hoặc bị cháy mất tiêu. Một cảnh tượng kì quái.

Nếu nhờ đó mà hắn bỏ đi, có khi tôi sẽ cố tình làm thật.

Tay tôi đang đổ mồ hôi thật thảm hại mà chẳng liên quan gì đến chứng sợ thi cử, tôi biết.

Dù sao thì giữa hai người, tôi vẫn là người mang tội. Còn hắn là kẻ bị hại đầy lòng vị tha và nhân từ. Sao mà ghét quá không biết, hắn cố tình làm tôi thấy áy náy chứ gì?

Tôi thấy hắn nhích ghế lại cho gần bàn hơn rồi quay sang tôi, tôi cúi xuống, hắn nói:

_Xin chào.

_Chào._tôi nói cụt ngủn, chào mấy cây bút trước mặt.

_Tôi là Jesse Damien, còn cô?

_Casey.

Thái độ của tôi khiến người ta phải ghét. Không ngờ tôi lại khó gần đến vậy.

_Casey...Mclaggen._tôi thêm vào.

_Ừm....Casey....._hắn lập lại._Còn nhớ tôi chứ?

Tôi ngước lên ngó hắn. Hắn trông có vẻ ngạc nhiên một chút. Má tôi đỏ hồng. Câu xin lỗi chưa kịp thốt ra thì đã bị bắt phải im lặng để nhận giấy Kiểm tra.

Tôi bấm bút và bắt đầu làm bài. Gã Damien cũng vậy.

Thầy Marble dạy Đại Số gần giống kẻ sát nhân khi đưa ra đề bài hóc búa như thế này. Tôi thấy tiếc cho hắn, không rõ hắn có chọi lại nổi không.

Hơn hai lần tôi phải dừng bút lại suy nghĩ. Nhiều câu tôi "để sau hẵng tính".

Jesse dừng bút, và dừng luôn. Tôi cười thầm trong bụng, không nghĩ hắn lại bỏ cuộc sớm đến thế. Hắn ngồi im như một bức tượng, tay khoanh trước ngực và khủng bố tinh thần tôi một cách im lặng. Hắn nhìn tôi chằm chặp.

Tôi hắng giọng, hắn thôi đi.

Tính nhìn bài chắc?

Chuông reo, điểm A không đến với tôi dễ đến thế thật.

Mọi người đẩy ghế xoành xoạch đứng dậy, tôi kéo cái ba lô lên, thả bút vào trong và quẳng lên vai.

_Cô thế nào?_hắn bắt chuyện.

Tôi định tảng lờ coi như không biết. Nhưng theo phép lịch sự, tôi trả lời ngắn gọn:

_Cũng ổn.

Jesse cười. Tôi đơ người.

_Tôi quên mất, cô còn nhớ tôi chứ?

_Tôi không nghĩ mình sẽ được điểm A!_tôi bối rối nói nhanh, cho hắn thêm thông tin. Tôi đang bị ăn hiếp! Gã đó là ai mà khống chế tôi?

Jesse cười khùng khục. Mặt tôi lại đổi màu, cạnh bàn bị tôi siết vào nóng lên dần. Tôi khôn ngoan buông thỏng hai tay để khỏi làm cháy bất cứ thứ gì.

_À, tôi cũng vậy._hắn già chuyện.

"Anh thôi đi có được không? Tiết kiệm nụ cười một chút cho khỏi mỏi miệng"_tôi cay cú nghĩ.

_Cô chỉ đường cho tôi tới căng tin nhé?_hắn đề nghị.

"Không! KHÔNG!"_trong tôi gào thét.

Bên ngoài tôi chỉ đơn giản nhún vai.

Nomie đang đứng đằng sau lưng Jesse theo dõi mọi chuyện. Cô nàng đang nhảy múa tưng bừng trong im lặng. Tôi chau mày. Co nàng xua tay rất nhanh.

Tôi gật đầu. Jesse lại cười tươi.

Chân Jesse nện đều đều trên sàn gạch với những bước rất dài. Tôi lúng túng khi đi cạnh hắn. Với chiều cao 1m65 của mình, tôi trông như một đứa nhỏ.

Hắn ta có thật sự không biết căng tin ở đâu không đấy? Tôi cảnh giác. Hắn ta thậm chí còn biết rẽ trái ở cuối hành lang số Bốn.

_Anh biết đường đi tới căng tin!_tôi dừng lại, buộc tội hắn.

Jesse quay lại nhìn tôi, cười trừ.

_Ừ, hình như vậy....

_Tại sao anh còn bắt tôi đi theo?

_Đằng nào cũng phải đi mà, phải không?

Tôi nhìn hắn, con mắt vun đầy sát khí.

_Cho vui, vậy thôi._hắn xác nhận, độc ác.

Thú vị chưa? Giờ tôi lại là một trò tiêu khiển cho chàng công tử đây.

Tôi hậm hực chạy nhanh đến cửa căng tin. Hắn vẫn giữ cái bộ mặt khó ưa đùa cợt đó.

Tôi đẩy cửa ra một cách thô bạo.

_Và đây là căng tin, không cần cảm ơn đâu._tôi nói một cách mỉa mai, bỏ đi thẳng.

Máu sôi trong người, vậy mà tôi buộc phải khuyên nàng lửa trong tôi "Đừng giận, bình tĩnh đi" khi tay níu chặt sợi dây chuyền.

Tôi phải khuyên nàng "Nổi điên lên, tàn sát đi" mới phải.

Nhìn về cái bàn nơi Marietta, gã công tử bột và đám thân cận linh cẩu ngồi, tôi nghiến miếng bánh pizza trên tay giữa hai hàm răng sẵn sàng cắn và rứt bất kì ai trong đám đó.

_Thế nào?_Nomie hỏi tôi, hơi dè chùng.

_Chẳng sao cả. Một trò đùa. "Cho vui, vậy thôi."_tôi giả lại điệu bộ của hắn một cách bóp méo. Tôi biết giọng hắn không eo éo như vậy.

Nomie nhăn mặt, ra chiều thương cảm với tôi.

_Anh ta hẳn biết rõ căng tin ở đâu, phải không?_cô nàng vỗ lên mu bàn tay tôi.

_Vậy mà cậu còn nói hắn không phải người xấu.

Nomie nhún vai, cúi xuống ăn xà lách. Cô nàng nhai kĩ, nuốt hết rồi mới nói tiếp:

_Chắc anh ta chỉ đùa thôi.

_Không!_tôi cáu kỉnh_Không...Marietta sắp đặt như thế. Một trò đùa. Phải rồi, cả sáng này cô ta cứ lườm nguýt tớ suốt!_tôi gật gù với phân tích của mình._Đúng là thâm độc.....tớ trông như một con ngốc ngoài đó ấy!

Mặt tôi méo mó, Nomie nhìn tôi thương hại.

_Tại cậu cứ nóng nảy quá, có khi anh ta là một người vui tính!

_Vui tính cái con khỉ....một gã chẳng ra gì...._tôi lầm bầm.

Tôi thở hắt ra. Coi bộ Nomie không thèm đứng về phía tôi rồi. Bạn bè mà thế đấy! Tôi bưng khay mình lên và đem đi cất.

Tôi lại vừa lĩnh hội thêm một bài học mới để bổ sung vào cuốn sổ tay "Quy tắc vàng" của tôi, tôi đảo mắt lắc đầu: mấy thằng cha nhà giàu đều đáng ghét hết!

Các tiết học còn lại trong ngày, trừ tiết Quốc Văn ra, tôi đều phải chạm lại cái bản mặt khó ưa ấy. Bây giờ tôi đã biết chắc một điều, rằng tôi sẽ không còn nhớ nhung gì đến hắn, HAY màu mắt của hắn, HAY dáng vẻ phong độ của hắn, HAY tiếng cười của hắn nữa; vì một khi bạn đã ghét ai rồi, bạn sẽ không bị ám ánh nhiều như hồi bạn thích trước đó.

Không còn nhiều, nhưng vẫn bị ám ảnh.

Chẳng mấy chốc, tiết học cuối cùng trong ngày cũng đã kết thúc. Tôi kiệt sức vì cứ phải mang nhiều hận thù trong người. Nàng lửa cứ âm ỉ suốt làm hao tốn biết bao nhiêu năng lượng của tôi. Giờ thì tôi không còn đủ ấm nữa, và tôi đói.

Coi bộ đây chỉ mới là ngày đầu tiên trong chuỗi ngày đau khổ sắp tới. Tôi sẽ viện cớ "ảnh hưởng tới việc học" để năn nỉ bố mẹ cho chuyển trường.

Lũ học sinh đang chạy ào ào, kéo ngùn ngụt ra về. Tôi lại không muốn ra ngoài chút nào, ngồi đây cũng đủ

chán nản rồi: trời đang mưa. Tôi có sẵn dù, nhưng về nhà thế này thì khó chịu lắm! Tôi ghét mưa. Lửa ghét nước.

Tôi lề mề đến tủ đồ và lấy dù, sẵn tiện cất bất sách cho nhẹ cặp. Những bài cần nộp tuần này tôi đã hoàn thành gần hết, trong đó bài cần nộp vào ngày mai đã xong. Hôm nay nhàn hạ rồi.

Hành lang hầu như chỉ còn lại mình tôi. Tôi đang đứng trên bậc thang cao nhất dẫn xuống bãi giữ xe, ngắm làn mưa vẫn chưa có dấu hiệu sẽ sớm dịu lại. Tôi thấy xe Nomie, cô nàng nhá đèn xe nhiều lần gọi tôi. Tôi vung cao chiếc dù rồi xua tay. Nomie bấm kèn inh ỏi, tôi gào lên:

_Cám ơn, nhưng thôi khỏi!_có chết tôi cũng không liều chạy ra làn mưa đông đang tuôn xối xả.

Xe Nomie rời cổng trường mà không có tôi, hòa vào màu trắng của mưa và biến mất.

Tôi thở dài, tựa lưng vào tường. Những chiếc xe khác đều lần lượt rời khỏi bãi, tới khi chỉ còn lại một chiếc xe trời đánh. Đúng, là chiếc Porsche. Rất mờ đằng kia là Jesse và Marietta đang chạy trối chết và hấp tấp

mở cửa chui vào trong. Tôi thầm rủa cho chúng nó bị cảm lạnh, hay giữa đường nổ lốp để phải đi bộ về, giống tôi này.

Ngay khi bọn họ đã vào vị trí, chiếc xe nổ máy êm ru và chạy vọt qua trước mặt tôi, làm nước bắn lên cao tận 5-6 bậc thang, cũng may chỉ sượt nhẹ qua giày.

Đã tới lúc tôi cần chút nước mưa để hạ nhiệt, chứ không lửa sẽ bốc hừng hực mất. Tôi bật dù lên và ngao ngán bước xuống mấy bậc thang. Tôi đi từ tốn, không chạy, để hạn chế càng ít nước bắn lên người càng tốt. Nước đối với tôi còn tệ hơn cả thuốc độc, hay a xít, tôi gần như sợ nó. Chỉ cần dính vào một chút là y như rằng tôi sẽ ốm la liệt.

Tôi bắt đầu nghĩ rằng đó là sáng kiến. Một cái cớ để trốn học ngày mai. Để trốn Jesse và "bộ tộc" của hắn. Nhưng thôi, hắn là cái quái gì mà tôi phải ngán?

Vớ vẩn.

Hắn ta rất xinh đẹp, đúng. Hắn ta trong có vẻ thông thái với cuốn sách trên tay, có vẻ rất thú vị với bề ngoài lịch lãm và luôn tươi cười. Nhưng thật ra, đó là một lớp ngụy trang. Con người của hắn chìm ngụp ở

đâu đó sâu bên dưới, mà tôi đã lầm, cả Nomie cũng lầm.

Bây giờ thì tôi đã thấy he hé được một tí rồi, còn cô bạn tội nghiệp của tôi vẫn còn mù quáng. Lòi đuôi chuột rồi: Jesse-gã nhà giàu khoái bỡn cợt chứ không hề vui tính.

Khi đã có tất cả, người ta sẽ đi tìm những nguồn vui mới. Cùng trường hợp với hắn và Marietta, hai đứa đó bây giờ muốn đùa giỡn với cái tôi của kẻ khác hơn là nhấn mình vào những cuộc trác tán thâu đêm và hàng hiệu. May mắn thay, chúng nó tìm thấy tôi. Món đồ chơi mới, sống động vô cùng, biết đau đớn và biến la hét.

Tôi còn lầm về một chuyện nữa: hai chúng nó là chúa thù dai. Đời nào lại tha thứ cho tôi dễ dàng thế? Tôi đã làm xấu mặt hắn (và xấu cả áo nữa) trước mặt bạn gái và bao nhiêu người. Bây giờ hắn trả thù.

Lũ nhà giàu rảnh rang nhỏ nhen.....

Tôi sẽ còn bị đem ra làm trò cười dài dài chừng nào tôi còn đến trường. Nghĩ đến đó tôi đứng chựng lại.

Vòng tuần hoàn luẩn quẩn ngày mai cũng sẽ y như vậy.

Bài luận làm rồi. Thảnh thơi rồi.....

"Nguyên tắc vàng số 4: Không chạy được thì phải trốn".

Thế đi....

Tôi hạ dù xuống, đóng dù lại và đi đầu trần. Tôi nghe tiếng xèo xèo. Nước lạnh thấm lên da thịt qua lớp áo ướt nhẹp. Tôi thấy mình yếu đi rất rõ. Tôi không thể giữ ấm được nữa, và đoán xem, đang là mùa đông và tôi chẳng có một cái áo ấm trên người.

_Điên rồi!_một người đi đường đang chạy vội mắng tôi.

Ừ thì sao, kiểu nào chẳng điên?

Vậy mà tôi đã muốn gặp lại tên "Lucas" Jesse ấy. Bằng chút năng lượng tàn cuối cùng trong người, tôi bỏ chạy. Vừa chạy vừa khóc lóc, nhưng cũng chẳng ai phân biệt nỗi đấy là nước mưa hay nước mắt của một con bé lãng xẹt, chạy rông dưới mưa với cây dù trên tay giữa mùa đông giá rét.

Về đến nhà thì tôi đổ gục, tôi thoáng nghe thêm vài tiếng rủa mình "Điên" nữa rồi ngủ luôn.

Ngày mai mình sẽ được nghỉ học, yay.....!

Chapter 5

Chương 4

Tôi đang vừa uống ly nước cam vừa cười hí hửng khi không phải đến trường hôm nay. Tôi đã hết sốt từ sớm, nhưng vẫn vờ như một con mèo ướt suốt ngày để qua mặt bố mẹ. Bây giờ đã là ba giờ chiều, cái gì kết thúc cũng kết thúc rồi, và tôi thở ra thật khẽ, mỉm cười. Bài luận tôi cũng đã nhờ bố đến trường nộp giúp, nên tôi chẳng còn lo lắng gì nữa.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy tuyệt hơn thế này, có lẽ đôi khi bùng học một lần cũng chẳng hại ai.

Hư quá nhé! Tôi le lưỡi.

Gió lùa ngang và chải tóc tôi bồng bềnh, tôi nhắm mắt lại, ngước cằm lên. Ban công phòng tôi thông với

phòng bố mẹ và nhìn thẳng xuống đường nên không bao giờ tôi thấy buồn tẻ. Nhưng ngay đằng trước phòng tôi xui xẻo lại bị một cái cây to chắn tầm nhìn.

Từ đằng xa lần lượt xuất hiện những chiếc xe, gần như nối đuôi nhau, một cuộc diễu hành. Tôi biết mà, chúng đều từ phòng trưng bày trường tôi ra cả đấy. Tôi nghĩ tôi vừa thấy một chiếc SUV màu xanh đại dương chạy vụt qua, và một chiếc Subaru, và một chiếc Holden nữa. Tôi đảo mắt, lắc đầu. Thiếu niên 18-19tuổi và một chiếc xe chẳng có mối liên hệ nào chặt chẽ hết.

Và kia, con át của cả buổi diễu hành, chiếc Porsche của Marietta. Tôi ngắm nó thật chăm chú, và nhận ra mình đang nhón cả chân và nghiêng cả đầu để ngắm cho kỹ. Có thể nói tôi đã chờ đợi giây phút này cả buổi chiều. Lí do? Chẳng vì lì do gì hết! Một sở thích mới chăng? Porsche? Nếu phải thật thà với lòng mình, phải nói là tôi đang đợi Jesse mới đúng... Tôi không khoái nói chuyện hay dính dáng gì tới hắn nữa nhưng không biết tại sao, gương mặt hắn vẫn cứ kẹt lại trong đầu tôi, kỳ ảo, làm tôi thêm khao khát để

ngắm lại mẫu thật ngoài đời. Đương nhiên, tôi chẳng trông thấy gì qua những tấm cửa sổ xe tối đen hết.

_Casey.

Tôi thót người. Mẹ lại đang lên kiểm tra tôi đây mà. Mong là bà sẽ mang cho tôi thêm một ly nước cam nữa, vì ly này cạn mất rồi. Vội vang, tôi nhảy ùm lên giường và trùm chăn lại.

Khoẻ quá rồi nhỉ? Nhảy đùng đùng thế này? mẹ nheo mắt, bà cười hiền nơi ngưỡng cửa.

Tôi ậm ừ và vờ ho khục khặc. Mẹ ngồi xuống mép gường tôi, tay bà xoa nhẹ trên trán. Bà đưa tôi ly nước cam, chất lỏng bên trong vàng óng sóng sánh, tôi đưa nhanh lên miệng. Nước cam Lola đặc hiệu gần như là một thứ gây nghiện!

_Sao hôm nay không đi học?

Ừm...hừm.... tôi dán dính môi trên thành ly, mắt nhìn xuống. Mãi đến khi tôi dứt luôn cả ly nước đầy, câu hỏi của mẹ mới được trả lời-một câu trả lời không trọn_ Con chẳng muốn nói về chuyện đó đâu ạ.

Mẹ nhìn tôi hồi lâu với đôi mắt nâu đong đầy cảm thông, và bà đổi chủ đề:

_Thế này, còn nhớ tháng trước bố mẹ nói gì không?

Ối trời, xa xôi như vậy làm sao mà tôi nhớ nổi? Tôi nhăn nhó, rùng mình.

_Gì hả mẹ?

_Bố mẹ sẽ đi Pháp.

_A.....à....._ tôi hít hà._ Ồ.....

_Đi Montpellier, hội nghị thường niên của bố con._mẹ tiếp tục nhắc lại cho tôi nhớ.

_Dạ. 2 tháng phải không ạ? Nếu con nhớ không lầm....

_Chính xác. À....cỡ cỡ vậy. Nầu nướng thì mẹ có để tiền lại cho con trên tủ bếp, con muốn ăn gì cũng được, nếu thiếu tiền thì phải nói bố mẹ, bố mẹ bỏ tiền vào thẻ cho con đi rút, được chứ?

_Dạ....._vẻ uể oải, mệt mỏi, kiệt sức "con mèo ướt" của tôi không chỉ còn là đóng kịch nữa.

Hừm...nấu ăn.....ai nghĩ tôi biết nấu ăn thì nên thử qua món trứng tráng của tôi. Hình như tôi có vấn đề

với việc ước lượng các thứ gia vị, vì bao giờ tôi cũng bỏ thừa hoặc thiếu cả. Và đôi khi tôi còn lẫn lộn nữa. Còn chưa kể tới cái tính vụng về của tôi. Là người lửa, nhưng nếu bị lửa thật liếm vào người hay bị nồi chảo nóng đụng vào thì tôi cũng bị bỏng như thường. Khả năng bị bỏng là 99%, bị đổ hết đồ ăn đang nấu trên bếp là 50%, còn lại 9 ngón tay cũng khoảng.... 25%. Lần cuối cùng tôi nấu ăn, món ragu bị chuyển thành một thứ đặc sệt khét lẹt đen thui, được tôi cho thẳng vào thùng rác để bố mẹ khỏi phải chịu đựng và cho tôi mấy lời động viên như thường lệ nữa.

Đang nghĩ gì vậy Casey? mẹ cười cười, hỏi tôi.

Dạ....ừm...không có gì. tôi cố không suy nghĩ tới nụ cười đầy chế giễu của mẹ.

_Bí quá thì sang nhà bà nội cũng được.

_Dạ!_tôi nhanh nhảu, đương nhiên rồi!

Hoặc là như vậy, dù sẽ bị bà nội giễu vài câu, hoặc là nhịn đói, hoặc là 24/7 thức ăn nhanh, hoặc là cốm với sữa suốt ba bữa ăn. Tôi thà nghe bà nội giễu cợt với tài nấu nướng của tôi còn hơn.

_Ăn uống cho đàng hoàng, không được nhịn đói giảm cân nghe chưa!

Mẹ này! tôi cười.

_Hứa với mẹ đi Casey. Ăn uống đàng hoàng, đi đứng cẩn thận, không được làm cái gì ngốc nghếch như hôm qua nữa, để ý nhưng đêm không trăng, không được nóng giận quá mà làm hại người thường, được không?

Dạ được. tôi gật gù.

Mẹ lại nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt xuyên qua người tôi và nhìn thẳng vào nàng lửa của tôi, lo lắng, nghi ngờ.

Mẹ tin con đi ạ! tôi nói chắc nịch.

Mẹ im lặng một lúc.

_Mẹ nên tin tưởng con, Casey, 19 tuổi, con phải tự chịu trách nhiệm cho bản thân mình rồi._mẹ vỗ nhẹ lên tay tôi_ Nhưng việc con làm hôm qua là vô cùng ngớ ngẩn, vô cùng ấu trĩ._bà dừng lại một chút để câu nói ngấm dần_ Mẹ cấm con, không bao giờ được làm như vậy nữa!

Tôi đỏ mặt, và lí nhí:

_Dạ.....

Mẹ thở dài.

_Mẹ có cảm giác như con chưa bao giờ thay đổi từ khi con 10 tuổi. Mẹ lo sợ cho con, Casey. Có phải đã tới lúc để con thôi nói "Dạ" với những gì mẹ dặn con và bắt con hứa không?

Tôi nhăn mặt.

_Mẹ không tin con._tôi kết luận_ Mẹ nghĩ con vẫn là con nít. Nhưng con hoàn toàn có thể lo cho bản thân con, mẹ sẽ thấy.

Mẹ theo dõi phản ứng của tôi.

_Con dễ bị xúc động, quá nguy hiểm. Và còn cứng đầu nữa, có thể tưởng được như vậy là tệ đến cỡ nào không Casey?

_Mẹ muốn con ngồi im trước những gì mẹ nói sai về con à?

Mắt mẹ đảo nhẹ lên và xuống. Bà từ tốn nói:

_Hạ lửa xuống Casey.

Tôi nhận ra da thịt tôi đang phát ra ánh sáng mờ mờ. Tôi lúc lắc đầu và níu nhanh vào sợi dây chuyền.

_Con sẽ chỉ trưởng thành một khi con không cần tới sợi dây chuyện đó nữa.

_Con có thể tháo nó ra ngay bây giờ._tôi lầm bầm._ Mẹ nghĩ sao?

_Nếu con biết được tác hại của việc đó là gì, con sẽ không nói câu con vừa nói đâu.

Không hiểu làm thế nào mà mẹ lại đột nhiên trở nên khiêu khích với tôi như vậy. Cả hai im lặng một lúc lâu, cùng đợi đến khi tôi bình tĩnh lại.

_Con xin lỗi._tôi khều khào, cảm thấy khó ở.

_Chỉ chuyện chiều hôm qua thôi là đáng 2 tuần cấm túc, con có biết không?_như vậy nghĩa là nhiều, vì thường thì mẹ chỉ cấm túc tôi 5 ngày đến 1 tuần thôi._ Nhưng vì mẹ sẽ không có ở đây trong thời gian tới, cho nên coi như con được tạm tha. Đó là mẹ đang đặt quyền lực lên con, bây giờ tới con tự làm nhiệm vụ đó. Con nói đúng, có thể sau khi mẹ trở về mẹ sẽ thấy con trưởng thành ra sao, phải không Casey?

Tôi không trả lời.

_Casey?

_Con tưởng mẹ không muốn con nói "Dạ" nhiều quá? _tôi lầm bầm.

Mẹ nhướng mày, và bà cười lấy làm thú vị.

_Bảo trọng Casey. Ngày mai bố mẹ đi.

_NGÀY MAI?

Chapter 6

Chương 5

Thức dậy mà không nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức, tôi biết chắc hôm nay sẽ là một ngày đen đủi. Bảy-giờ-bốn-lăm. Xe buýt đến trường đã chạy mất được mười-lăm phút. Tệ hơn nữa là tiết học đầu tiên trong ngày sẽ bắt đầu trong vòng nửa tiếng. Bố mẹ đi Pháp rồi nghĩa là sẽ chẳng có ai lái tôi tới trường nữa. Tôi ngồi im trên giường, trong đầu gần như có thể cảm thấy những luồng ý nghĩ đang chảy xiết.

Tôi tung chăn ra khỏi người, vội vàng tròng vội cái quần jean và áo phông vào và chạy như bay xuống cầu thang. Một tay với vội ba lô quẳng lên vai, tay kia kéo giày, tôi ra khỏi nhà đúng năm phút sau khi thức dậy.

“Lách tách….ÀOOOOO!!!!”

Thế có tiện không chứ? Trời mưa! Tôi thầm rủa và chúi đầu tăng tốc cho guồng chân. Nếu cố lắm và chạy một mạch, có khi tôi đến trường vừa kịp chuông. Tôi biết lão thầy giám thị già khó chịu sẽ chẳng bỏ qua dù chỉ là 2 phút trễ, mà tôi lại đang chẳng có tâm trạng để đối mặt với lão cho nên có chết tôi cũng phải tới trường đúng giờ! Thế là tôi tảng lờ những cái chớp đỏ của đèn người đi bộ và vượt ẩu qua đường, nghĩ rằng xe vẫn còn chưa chạy.

“Kétttt!!!”-một chiếc xe đang rẽ thắng gấp lại, mũi xe cách tôi một sơi tơ.

Tên lái xe rủa mấy tiếng nhưng tôi cũng chẳng có thời gian cho hắn, hét lớn “Xin lỗi” rồi tôi chạy tiếp.

-Casey! –tiếng ai đó gọi tên không đủ để dừng bước chân tôi lại, tôi cứ thế cắm đầu chạy tiếp, lờ mờ nhận định rằng đó là một tên con trai đang gọi – Casey!!! – hắn , dù là bất kỳ ai, quyết định sai một bước và kéo tay tôi lại. Thôi chết! Bây giờ, sau khi chạy cả quãng đường dài, tôi phải nóng lên tới gần năm-mươi độ, hắn sẽ bị giật mình.

Tôi dừng chạy và kéo tay lại. Toan đi tiếp, tôi nhìn lại cho kỹ qua màn mưa và nhận ra đó là Jesse Damien đang nói chuyện với tôi.

-Dù đâu?

-Không có, kệ tôi. – tôi nói ngắn ngủn, chua chát, rồi quay lưng chạy tiếp.

-Đây, lấy cái này đi. – hắn một lần nữa kéo tôi về, dúi cây dù của hắn vào tay tôi.

-Không cần cám ơn. – tôi nóng nảy – Bây giờ xin lỗi tôi đang vội, không rảnh làm chuyện bao đồng với anh – tôi giằng tay, bới hắn cứ níu lại.

-Đừng chạy nữa, tôi chở cô đi học.

Tôi ngập ngừng, nhìn hắn thật kỹ. Hàng loạt phương cách lại tràn qua óc, nhưng có vẻ như đi với hắn là cách duy nhất tới trường đúng giờ. Ngoại trừ….

-Không cần, cám ơn.

-Đừng lo, hôm nay tôi lái xe một mình, Marietta không có trong đó đâu.

À… ra cái tên này còn biết đọc cả suy nghĩ của tôi nữa… Tôi nheo mắt. Bây giờ đi với hắn nghĩa là phản bội lòng tự trọng của bản thân…

-Cũng không cần, buông tôi ra! Tôi TRỄ RỒI NÀY!!! – tôi hét tướng.

Hắn thở hắt ra một tiếng rồi lôi cổ tay tôi xềnh xệch theo sau hắn đến bên một chiếc BMW màu bạc nhưng lại trông trắng xoá dưới màn mưa, miệng lầm bầm cái gì đấy nghe như là "cứng đầu cứng cổ".

Tôi giận tím mặt khi hắn xô tôi ngồi xuống ghế hành khách và trói tôi vào đó bằng dây đai an toàn. Tôi tính gỡ ra khi hắn cúi mặt xuống và gầm gừ khiến tôi bị ép chặt vào ghế ngồi:

-Ngồi im còn không thì cứ việc mà chịu trận với lão Mahoney.

Lão Mahoney ở đây chính là thầy giám thị. Đúng, tôi thật sự không ưa lão, nhưng tôi cũng chả thích anh!!!!

Trong cố gắng thứ năm định làm diễn viên đóng thế và bằng cách nào đó nhảy ra khỏi chiếc xe đang đi động này mà vẫn giữ được mặt mũi thì cổng trường

đã hiện lên trước mắt. Hắn ngừng xe lại, tôi bật bung dây đai ra bằng một lực mạnh không cần thiết và mở cửa.

“Lóc cóc”

-Mở cửa –tôi lầm rầm.

Hắn đằng hắng. Tôi rủa trong miệng.

-Cám….ơn –phải giằng xé lương tâm mất năm phút tôi mới thốt ra được bấy nhiêu. Ngay lúc đó thì cửa mở ra được ngay, và chuông vào học cũng vang.

-Báo động Mahoney. -Jesse lầm rầm.

Tôi ra khỏi xe và chạy, không nhìn lại sau lưng vì mặt tôi đang đỏ bừng.

Khỉ thật, sáng nay gấp quá tôi còn chưa kịp đánh răng chải đầu.

==========

Tay đeo găng bằng nhựa, tôi bị bắt phải đi vòng quanh hành lang C và lượm hết từng mẩu rác vụn vặt nhất bị xả vào giờ ra chơi, tất cả chỉ vì tôi bị trễ học hai phút (lão Mahoney và cái đồng hồ mới cáu đáng nguyền rủa của lão). Có Nomie đứng trò chuyện

cùng cũng làm tôi bớt giận, nhưng thế này là quá lắm. Lòng tự trọng của tôi bị chà đạp một cách không thương tiếc hôm nay.

Có vài học sinh lớp 12 khác cũng cùng chung số phận với tôi –trong đó anh chàng Simon Ingleton là chửi thề nhiều nhất trong suốt buổi phạt- cho nên chuyện cũng không đến nỗi quá tệ…. cho đến khi kẻ "tội đồ" và bạn gái của hắn đi qua.

Thì ra sáng nay hắn không bị trễ vì tiết học đầu tiên của hắn bắt đầu lúc chín giờ. Marietta không đi với hắn vì cô nàng đi học trước.

Chúng nó đi ngang đúng lúc tôi đang lượm một hộp sữa trống bỏ vào túi. Má tôi lại được dịp đỏ hồng lên. Tôi vội quay đi, nhìn Nomie cầu cứu. Cô nàng vờ bắt chuyện vài câu với tôi và tôi ậm ừ. Marietta đi ngang qua tôi, mùi nước hoa vương lại khó chịu cùng với tiếng cười thầm trịch thượng. Tôi giân sôi gan nhưng cung tự bảo nàng Lửa dịu xuống. Cách Marietta được độ 10 bước, tôi thở ra và quay lại với việc đang làm. Mắt tôi trợn lên tức thì, nhìn vào bãi sữa chua bị đổ tháo giữa hành lang. Không ai khác ngoài ả Marietta kia. Đang muốn làm khổ tôi đây mà!

Không nhịn được, tôi lượm hộp sữa chua còn vương lại chút sữa bên trong và quẳng về phía tấm lưng của ả.

-Ha! – tôi cười phá lên đắc thắng khi Marietta đứng chựng lại và từ từ quay người.

Ả nhìn tôi bằng con mắt hình viên đạn và hét lên. Tiếng hét cao vút khiến tôi không khỏi đưa tay lên che tai lại.

-Đồ mọi rợ!!!! – Marietta gầm, giật lấy hộp cà phê sữa trên tay Jesse, ả tiến về phía tôi và quăng. Nó trượt tôi và bay thẳng vào mặt một đứa lớp Tám.

Đột nhiên cả hành lang xáo xào lên. Một cái bánh sừng trâu đầy bơ đáp lên mặt Marietta từ lúc nào không biết. Tôi nhận thấy gã Jesse đang cười nham nhở đằng kia.

-JESSEEEEEEEEEEEEEE!!!!!! – Marietta hét lần nữa.

-Gì cơ? Em đang chơi trò gì vui thế mà không cho anh chơi với sao? – hắn nhe răng cười.

Tôi lấy đà và ném một hộp khoai tây chiên nóng còn dang dở sốt cà chua thẳng vào người hắn. Niềm phấn

khích trong tôi dâng lên khi nó đáp trúng đích. Jesse quay ngang, chộp lấy hộp xà lách của nhỏ nào và ném tôi, hắn cười rất đỗi ranh ma và nói:

-Ừ thì mình CHƠI!!!

Sau đó thì cả hành lang nhập cuộc. Đồ ăn thức uống bay tứ phía. Tôi hứng một lúc nào là sốt mayonnaise, sốt cà, sữa, si rô… và chưa bao giờ tôi thấy vui như vậy! Jesse hình như cũng đang tận hưởng cuộc vui bởi phải công nhận là hắn nhắm rất điệu nghệ và ngày càng nhiều người gia nhập nhóm hắn.

Tôi nhận ra bản thân đang cười vô cùng sảng khoái mỗi lần ném trúng được ai và nghe tiếng "Bẹp" vui tai. Đâu đó có người tung hô tên tôi. Lần đầu tiên trong suốt quảng thời gian ở trường tôi cảm thấy như mình hoà nhập.

-Dừng lại hết, tất cả các người. –tiếng lão Mahoney vang lên từ góc nào đó- Cậu Johnson, cô Tran, cả cô nữa cô….

Một tiếng "bẹp" thật lớn vang lên và Mahoney im bặt. Tôi xoay người và cuối cùng cũng tìm thấy lão, một cảnh tượng hãi hùng tôi phải công nhận. Mặt lão

Mahoney vương đầy sốt bánh nhân thịt. Marietta đứng cạnh lão, tay đưa lên che miệng.

Mahoney vuốt cái bánh ra khỏi mặt lão, tôi nhận ra ở đâu không bị vương màu nâu của thịt thì cũng có màu đỏ rực của máu đang sôi. Tôi tự hỏi chẳng biết trái tim dũng cảm nào đã ném….

-Cậu Damien, cô McLaggen, văn phòng của tôi, NGAY LẬP TỨC!!! Những người còn lại liệu mà dọn cho sạch bóng cái hành lang này cho tôi.

==========

Sau một hồi lâu ngồi chịu trận, với Jesse cạnh bên tôi đầu thì cúi mà nụ cười vẫn nở trên môi một cách bí mật, thì tôi và hắn nhận được quyết định cuối cùng: chúng tôi bị cấm vào lớp suốt phần còn lại của ngày và phải đi tổng dọn dẹp hết bốn hành lang trường.

-Chưa xong chưa về. -Mahoney kết lời và giải tán chúng tôi.

Tôi và Jesse bắt tay vào dọn dẹp trong im lặng trên những hành lang trống trơn vì chuông đã reng từ nửa tiếng trước. Mấy kẻ tội đồ kia sau khi dọn dẹp xong hành lang C nơi trận đấu đồ ăn đã diễn ra thì

được cho phép vào lớp. Nomie là người cuối cùng trong số đó. Cô nàng nhìn tôi thăm dò một chút, hết rồi lại nhìn qua Jesse, rồi cười và bỏ đi sau khi nói:

-Thôi hai người dọn dẹp vui vẻ.

-Đương nhiên rồi! -Jesse đang khum khum lau sàn cười vang và nói đầy phong độ.

Tôi thở dài, tay cầm xô nước trống, tay cầm cây chổi lau nhà đầy chán nản. Vui được bao nhiêu phút mà dọn dẹp mệt gấp trăm lần. Rồi tôi lại tiếp tục với công việc của mình trong một bầu không khí im lặng dễ chịu bao trùm lên hai đứa.

-Ngày hôm nay của cô đúng là nên đi vào sử sách, Casey. – Jesse thốt lên, cười khanh khách.

Tôi cười theo mà không nói gì. À, ngày đầy kín sự kiện đáng nhớ thứ ba trong cả cuộc đời tôi, và hai trong số đó đã có chuyện liên quan đến anh chàng Jesse này rồi.

Chẳng biết là nên lo lắng hay vui mừng nữa.

About the Author

blog288